

# Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 9 și 10.



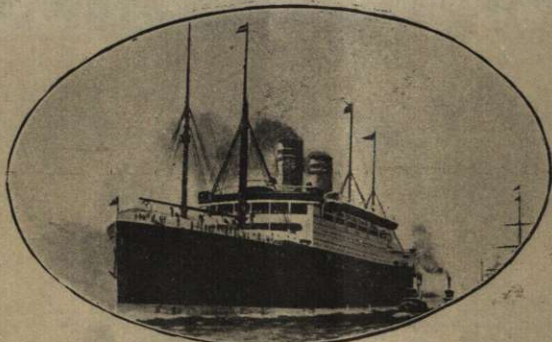
W. A. SPICER,

reales Președinte al Conf. Generale A. Z. Ș. la sesiunea Conferinței din anul acesta, ținută în Milwaukee, U. S. A.

# Dela Conf. Generală a Adventiștilor de Ziua-Șaptea din Milwaukee, Wisconsin, U. S. A.

Anul acesta sesiunea Conferinței Generale A. Z. Ș., s'a ținut în orașul Milwaukee, Wisconsin, U. S. A. Acest oraș situat la o depărtare de 2 zile cu trenul express de New York și de 2 ceasuri de Chicago,

locuitorilor se ridică la 45.286 și după numai 30 ani, adică în 1890, la cifra de 204.468. Astăzi orașul Milwaukee are o populație de aproape 500 000 locuitori. Așa se nasc și se desvoltă de repede



Vaporul „Cleveland”, al societății United American Lines, care a transportat pe delegații Div. Europene la Conf. Generală în America.

este unul din cele mai mari și mai bune porturi ale marelui lac Michigan.

Milwaukee a fost la început un mic sat indian. Numele lui vine de la cuvântul indian „Mahn a-wau-kie”, care în limba română înseamnă, „ținuturi bune”.

orașele pe continentul tuturor posibilităților!

Un lucru, pe lângă alte multe, care dă o înfățișare cu adevărat americană acestui oraș, sunt miile și zecile de mii de automobile de tot soiul, care staționează



Căldirea Auditoriului din Milwaukee, unde a avut loc dela 27 Mai la 14 Iunie a 41 sesiune a Conf. Gen. A. Z. Ș.

Cel dintâiu om de rasă albă, Solomon Juneau, un francez din Canada, s'a stabilit aci în 1818. În 1840 satul Milwaukee avea numai 1750 locuitori. În anul 1846 deveni comună urbană. În 1860 numărul

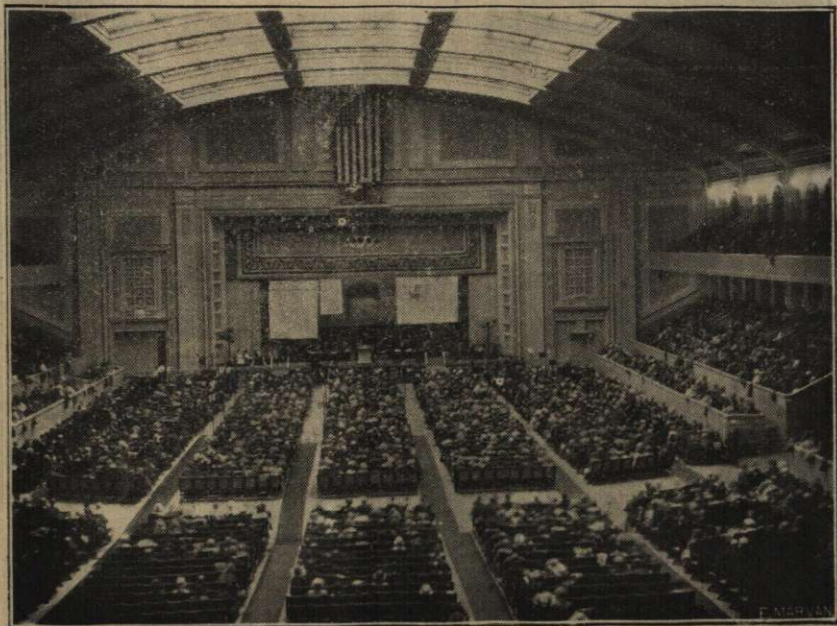
în tot timpul zilei pe oșbele părți ale străzilor. Lucrătorii și slujbașii fabricilor și alte persoane particulare vin dimineața de prin împrejurimi cu mașina, și până la terminarea serviciului sau a treburilor,



le înșiră pe marginea străzii, formând astfel pe toate străzile coloane de sute și mii de automobile în așteptare.

Acum patru ani, când am luat parte la sesiunea Conferinței Generale din San Francisco mă impresionează deja numărul cel mare de automobile de prin orașele prin care trecusem. Astăzi însă, America a făcut progrese imense în această privință. După ultimile statistici, se știe, că fiecare al șaselea om din U. S. A., posedă un automobil, și că nu va trece multă

imens de astfel de mașini. În anul 1916 existau în toată lumea cam la 4 milioane de automobile, în 1921 a crescut până la 11 milioane și în 1926 chiar până la 25 milioane. Numai în America, numărul automobilelor în 1926 au ajuns până la 19 milioane. Numărul automobilelor a devenit atât de mare încât în orașele mai mari proprietarii de automobile trebuie să staționeze mașinile lor câte odată la o distanță de 10–15 minute depărtare de locul unde au treabă. Distanța dela locul unde



Vedere interioară din palatul Auditoriului unde au avut loc adunările p'enare ale Conferinții.

vreame până ce fiecare locuitor va avea un asemenea vehicul modern. Într'un oraș american de curând fondat, inginerii au construit străzi largi fără trotuare, în vederea timpului apropiat când fiecare locuitor de acolo nu va mai umbla pe jos, ci numai cu automobilul, spre a-și face treburile sale.

Enorma înmulțire a automobilelor, scrie o revistă, a început în timpul războiului, dar n'a fost observată deoarece automobilele serviau pe câmpul de luptă. După războiu, fabricile se dezvoltară atât de mult, încât puteau procura publicului pe un preț extraordinar de eflin un număr

a lăsat mașina până la locul afacerilor lor, ei trebuie să-l parcurgă sau pe jos sau cu tramvaiul.

Ordinea și regularea circulației automobilelor se face în cele mai multe orașe din America prin aparate speciale și semnale electrice colorate, dirijate în mod automat dela un post oarecare. Cu toate acestea nu trece zi, fără ca jurnalele să nu înregistreze fel de fel de accidente, cele mai multe mortale, pricinuite de automobile.

Un frate predicator, care a vizitat pe un tânăr bolnav într'un spital, spune, că din cei 10 bolnavi cari se aflau în acelaș



salon 8 aveau brațele, picioarele și coastele rupte, din cauza accidentelor de automobile.

În anul 1925 au fost omorâți în Statele Unite 22.500 oameni și au fost răniți 700.000. Din anchetele făcute s'au constatat, că cele mai multe accidente s'ar fi putut evita, dacă șoferii ar fi fost mai prevăzători.

Nu este departe vremea când orașele mari americane și cu timpul chiar și în

aduce chiar știrea că Lee Barlow Williams din Pittsburgh a inventat un nou automobil, care în loc de gazolină, va putea merge cu viteza cea mai mare prin presiunea aerului. Până la o viteză de zece mile noul automobil este pus în mișcare cu gazolină, după aceea acest combustibil este izolat, și automobilul merge cu ajutorul aerului.

La proba făcută în Pittsburg, acest curios vehicul a mers cu o iuțeală de 62



O stradă principală din New-York barată de mulțimea automobilelor. O comparație fidelă cu străzile din orașul Milwaukee, unde a avut loc Conf. Generală.

cele mici, nu se va mai putea circula pe jos și nu se va mai putea respira aer curat, din cauza numărului imens de automobile, cari mișună cu sutele de mii, ca furnicile, pe toate străzile și șoselele Statelor Unite ale Americii.

Se poate însă ca datorită unui nou fel de forță motrice, americanii să înlăture stricarea aerului din mediul înconjurător al automobilelor. O revistă americană

mile pe oră. Această invențiune, se zice, va avea un mare viitor. Inventatorul păstrează deocamdată pentru sine secretul asupra felului cum lucrează aerul.

Dar americanii nu se mai mulțumesc numai cu iuțeala vertiginoasă a automobilelor pentru îndeplinirea afacerilor lor. În apropierea de Milwaukee, au fost croite fundamentele unui nou oraș, numit „Aer city“, unde ei vor să circule nici pe jos,



nici cu automobilul, ci numai cu „aeroplanul”. Un semn că timpul nu mai este departe, când poate fiecare locuitor al pământului neseplat de aparatul său sburător, nu va umbla numai pe jos sau în automobil, ci va sbura pe distanțe mari și mici, după pofa inimii sale.

În unul din cele mai frumoase orașe ale U. S. A., deci, după cum am amintit mai sus, s'au strâns delegații advenșiști, în număr de vreo 550-600 veniți din Statele Unite, din Europa, din Extremul

(1800 membrii) și Philippe Knox, pastor al Bisericii Glendale, din California (1000 membri).

Acelaș jurnal a mai publicat sub titlul „Adventist High Lights” prezența la Conferința Generală a mai multor rude apropiate ale Președintelui Statelor Unite. Între delegații A. Z. Ș., scria jurnalul „Wisconsin News”, sunt de față cele mai apropiate rude ale Președintelui Coolidge, din linia tatălui său. Prof. M. E. Cady, Washington D. C., și doamna E. W.



Mulțimea vizitatorilor sosiți cu automobilele pe plaja dela Florida (Băile Ormond).

Orient, din India, Burma, Africa, Australia, Inter-America, America de Sud și din insulele Oceanelor, pentru a lua parte la a 41 sesiune a Conferinței Generale. La această adunare generală a A. Z. Ș., au fost reprezentate 124 țări, prin delegații oficiali, cari vorbeau 252 limbi diferite.

Un jurnal din Milwaukee a remarcat că doi descendenți direcți ai reformatorului John Knox au asistat la această Conferință mondială: John Knox, pastor al Bisericii Adventiste din Battle Creek

Farnsworth, Glendale, Calif., fratele și sora sunt verii primari ai Președintelui. Prof. Cady vizitase pe tatăl Președintelui în Vermont puțin mai înainte de moartea lui.

J. H. Cochran din Mountain View, Calif., alt delegat A. Z. Ș., a fost primar în orașul său în timpul celor 12 ani din urmă.

La urmă acelaș jurnal mai anunță sosirea la Conferința Generală și a Mr. și Mrs. H. H. Volaw, sora și cumnatul fostului Președinte Harding și a Dr. George



Comitetul Conferinței Generale intrunit la a 41-a sesiune în Auditoriul din Milwaukee, U. S. A.



Delegații Diviziunii Europene, cari au luat parte la a 41-a sesiune a Conf. Generale din anul acesta în Milwaukee, U. S. A.

T. Harding Jr. din Washington, fratele de trup al fostului Președinte.

### În auditorium, fala orașului.

Toate adunările generale și cele ale diferitelor Comisii s'au ținut în vasta clădire a Asociației Comercianților din

Milwaukee, cunoscută sub numele de Auditorium. În acest Auditorium, fala orașului, se găsește una din cele mai frumoase săli de congrese din lume. A fost construită înainte de războiu și a costat 1.500.000 dolari (300.000.000 lei). Dar în aceeași vastă clădire, care ocupă o su-





**San Francisco's Great Exposition Auditorium**

Where 21 Conventions could be held at the same time

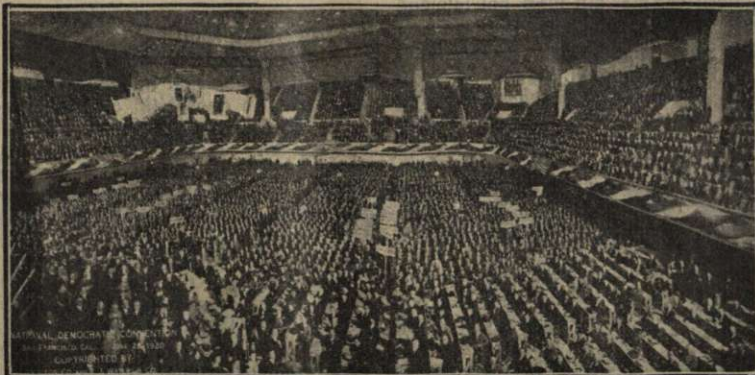
*San Francisco is America's Coolest Summer City*

AVERAGE SUMMER TEMPERATURE 56°

COOL OFF · PLAY · STAY AS LONG AS YOU CAN · SEE AS MUCH AS YOU CAN · SAN FRANCISCO HOTELS ARE MODERN, WITH EXCELLENT SERVICE AT REASONABLE RATES.

**WELCOME**

**GENERAL CONFERENCE of  
SEVENTH DAY ADVENTISTS  
1930**



INTERIOR OF SAN FRANCISCO'S \$2,000,000 EXPOSITION AUDITORIUM SHOWING DEMOCRATIC NATIONAL CONVENTION IN SESSION (LUNA 28TH TO JULY 4TH 1920)

Facsimilul invitației pe care municipiul San-Francisco a înmănat-o delegaților Adventiști de Ziua-Șaptea. Ii roagă să vină la ei cu ocazia adunării din 1930.

Sus: Clădirea vastă a Auditoriului.

Mijloc: Invitația și urarea de bun venit pentru anul 1930 făcută de orașul San Francisco.

Jos: Interiorul aceleiași clădiri cu ocazia unei convențiuni.





Grup de negrii adventiști în America, la Conf. Generală. Adventiștii au în New-York cea mai mare Comunitate de negrii din câte există pe undeva.

prafajă de 103.000 picioare pătrate între patru mari străzi, de fapt nu se găsește numai o singură sală, ci șase mari săli sub același acoperiș, dintre care cea mai mică are o capacitate de 300 și cea mai mare, sala circulară cu trei galerii numită *Arena*, o capacitate de 10.000 locuri. Datorită unui microfon, care mărește considerabil intensitatea sunetului prin cinci mari amplificatori sau pâlții, chiar și ascultătorii cei mai din fund pot înțelege pe vorbitorul dela amvon.

Vasta sală, numită *Arena*, nu este luminată de lumina soarelui. Ea este perpetuu luminată de un sistem de lumină electrică adaptată în podul sălii, de unde prin geamuri de cristal ale tavanului trimete o lumină dulce, dar extrem de puternică, făcând impresia că este luminată ziua și noaptea de razele soarelui.

În *Arena* cea mare au avut loc timp de 20 zile, dela 27 Maiu la 14 Iunie, a. c., fel de fel de adunări pentru rugăciuni, studii biblice, ședințele publice ale Conferinței Generale, Conferințe religioase cu proiecțiuni luminoase și serviciul divin în trei Sabate consecutive.

Toate celelalte Departamente: Missions Round Table, Ministerial Association, Medical Department, Religious Liberty Department, Sabbath School Department, Home Missionary Department, Educational Department, Missionary Volunteer Department și Negro Department au ținut alternativ ședințele lor în sălile mai mici numite după numele personagiilor istorice

din Milwaukee: Solomon Juneau, John Plankinton Hall, Byron W. Kilbourn Hall, și Peter Englemann Hall.

În enormul subsol al Marelui Auditorium ca și în diferitele săli de sus au fost frumos expuse fel de fel de hărți, diagrame statistice arătând progresul lucrării, material intuitiv din partea Departamentelor Misiunii Interne, al Școlii de Sabat, al Tinerilor Voluntari, al Școlilor Misionare, al Sănătorii și o expoziție de cărți, scrieri periodice și alte produse din partea Caselor de Editură „The Review and Herald”, din Washington și „International Branch of the Pacific Press, din Brookfield.

Tot în vastul subsol, numit Mechanics Hall, a fost amenajat un imens restaurant, numit în limba americană *Cafeteria*, unde delegații și vizitatorii Conferinței Generale au fost zilnic serviți cu mâncări vegetariene, pe un preț convenabil. Unii din membrii Comitetului de conducere a restaurantului spun, că acolo erau zilnic serviți între 2—3000 persoane. Firește, mulți delegați și vizitatori puteau lua masa și la alte restaurante din oraș.

## Presa, Autoritățile, Publicul și Adventiștii.

Ca niciodată, anul acesta presa americană a dat o deosebită atenție Congresului Mondial al A. Z. S. Mai multe ziare, dar mai ales ziarul „Wisconsin News”, a deschis larg coloanele sale pentru imparțiale, exacte, minuțioase și punctuale dări de seamă despre lucrările zilnice ale Congresului.

În fiecare zi una sau două pagini bogat ilustrate aduceau diferite știri și dări de seamă despre activitatea misionară a Adventiștilor. Directorul susnumitului ziar a distribuit chiar în prima zi a Congresului următoarea urare de bunăvenire:

## Wisconsin News

141—147 Wisconsin Street  
Milwaukee, Wis.

Către Membrii Adunării Generale a Adventiștilor de Ziua-Șaptea:

*Wisconsin News folosește această nimerită ocazie pentru a vă ura cordial,*



*bună venire în Milwaukee. Dorim ca rămânerea d-voastră aci să fie plină ce bucurie.*

*Faptul că Domniile Voastre vizitați orașul nostru este o adevărată onoare pentru localitatea noastră, mai ales cu această Conferință a D-voastră aduce delegații cari vor duce cu dânsii în toate colțurile pământului impresiunea pe care le-a făcut-o Milwaukee.*

*Cunoscând însemnătatea ședințelor D-voastră, Wisconsin News a făcut spectacole pregătiri pentru ca în coloanele sale să cuprindă zilnic, exact, minuțios și punctual dări de seamă despre lucrările zilnice ale convențiunii, fapte marcante și fotografii.*

*Cu aprobarea celor în drept ai D-voastră, numere speciale din Wisconsin News vor fi de vânzare în localul Auditoriului în tot timpul convențiunii.*

*Cu înnoită urare de bună venire din partea lui Wisconsin News, sunt*

*Cu mult respect,*

*Director, (ss) John G. Robert, Jr.*

Am celii și recitit conținutul acestei urări de bună venire și parcă tot nu-mi venia să cred că este o realitate. Auziți și vă bucurați, directorul unui însemnat ziar american urează respectuos și sincer

„bună venit“ și pune larg deschise coloanele distinsului său ziar la dispoziția redactorilor săi, pentru a face dări de seamă exacte, minuțioase, și punctuale despre lucrările Conferinței Generale A. Z. Ș.

Mi-am zis atunci: Ce deosebire între mentalitatea reprezentanților presei din America și a unora dintre reprezentanții presei dela noi! Dacă în locul ziarului „Wisconsin News“ ar fi fost din întâmplare acolo vreuna din foile pseudo-patriotice șoviniste și în locul directorului John G. Robert, ar fi fost vreunul din „directorii mănăstirii de adventiști“, din România, cu siguranță că ar fi cerut numai închiderea pe loc a congresului, dar ar mai fi cerut dela organele polițienești ca miile de „eretici“ și „venetici“ veniți din cele 124 țări de pe pământ să fie imediat arestați și închiși ca primejdioși neamului omenesc. Mintea și mâna refuză să descrie aci denaturările și calomniile tendențioase, cu cari ar fi fost în stare să servească publicul din U. S. A.

Mult aș dori să pun la dispoziția cetitorilor noștri cele vreo 20—30 de exemplare de ziare originale americane ce posed, spre a arăta în ce chip exact și imparțial înțeleg publiciștii civilizați să se ocupe de manifestările unor congresiști,



Vedere Generală a orașului Milwaukee din U. S. A.





Vederea cascadei Niagara.

chiar când aceștia tratează probleme religioase, și când sunt de confesiune evanghelică adventistă, adică diferită de a lor.

Dar numai presa ci și autoritățile superioare ale orașului și publicul în genere și-au dovedit în mod civilizat simpatia prin atențiuni deosebite, cari fac onoare lor și Comunității A. Z. Ș. Așa de pildă faptul că întreaga glădire a Auditorium-ului, cu toate dependențele sale, a fost pusă în *mod gratuit* pe timp de 20 zile la dispoziția conducerii Conferinței Generale A. Z. Ș., este destul de elocvent. Președintele Conferinței Generale A. Z. Ș., a celui în plină adunare mai multe telegrame primite dela diferite autorități și organizații cetățenești din diferite orașe, prin cari invitau Conferința Generală a A. Z. Ș. să vie în orașul lor, spre a ține acolo congresul viitor.

Prima invitație pe care a celit-o fu aceea a primarului din San Francisco. Cuprinsul ei este următorul:

*„In calitate de primar al orașului San Francisco, îmi face deosebită plăcere să invit Organizațiunea D-voastră a ține Congresul din 1930 în San Francisco și jin tot odată a vă prezenta salutările cordiale ale cetățenilor acestui oraș. Vă dau asigurarea, și aceasta ca o favoare a orașului San Francisco, că vom contribui ca congresul să aibă cel mai deplin succes, și să vă facem șederea D-tră aci ca o aducere aminte cât mai fericită.*

(ss) James Rolph, primar.

Asfel de telegrame au fost primite și dela alte autorități oficiale și organizații

cetățenești din San Francisco, Minneapolis, Memphis, Tenn, etc.

Răspunsul la aceste invitațiuni se va discuta în ședința comitetului Conf. Gen. din 1928.

Dela sine înțeles că opinia publică a urmărit cu mare interes activitatea delegațiilor Adventiști veniți din cele patru puncte cardinale ale pământului.

Diferitele hoteluri pe unde au fost plasați delegații și ceilalți membri ai Congresului Adventist au pus la balcoane afișe cu inscripțiunea: „WEL COME ADVENTISTS OF THE WORLD“, ceace pe românește vrea să zică: „Fiți bine veniți Adventiști din lumea întreagă“. In unele vagoane dela tramvaiele electrice puteai celi: „S. D. A. CONFERENCE“, adică „Congresul Adventiștilor de Ziua Șaptea“, și pe steagul Auditorium-ului erau cusute cu litere mari cuvintele: „WELCOME S. D. A.“, adică „FIȚI BINE VENIȚI A. Z. Ș.“

### O lucrare misionară uriașă.

Exact la orele 7, 30 seara 27 Maiu 1926, Președ. Conferinței Generale, W. A. Spicer, a deschis a 41 sesiune a Organizației A. Z. Ș. Vicepreșed. Diviziunii Americane, O. Montgomery deschide adunarea cu cântarea „Nearer, my God, to Thee“. Apoi veteranul Div. Europene L. R. Conradi, ceru în mod solemn binecuvântarea lui Dumnezeu peste întreaga adunare.

Secretarul C. K. Meyers, celi obișnuitele comunicări, după cari Vicepreșed. Conf. Generale C. H. Watson a vorbit pe temelul Ps. 47, 9 despre „Marea și impor-



*santa lucrare ce ne-a încredințat Dumnezeu s'o facem".*

Cuvântarea de deschidere a Președ. Conf. Generale, W. A. Spicer, a urmat a doua zi. El și-a început cuvântarea astfel: „Când pe vremuri Izrail se adună la Ierusalim în zilele hotărâre, se zicea că ei vin „înaintea Domnului“. Tot așa venim aci din toate părțile pământului „înaintea Domnului“. Noi dorim ca El să fie cu noi. De aceea să mergem cu băgare de seamă. Pentru tot timpul cât ține Conferința, locul acesta devine „însăși casa lui Dumnezeu, și aceasta e poarta cerului“. Din importanța cuvântare de deschidere a Președintelui, care se găsește în întregime tipărită în „Curierul Misionar“ No. 8 anul VI, scoț în evidență următorul pasaj foarte semnificativ pentru noi toți:

Un singur lucru dorim noi Adventiștii de Ziua-Șaptea și anume, să stăruim lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu de a duce vestea despre ora judecării la oricare neam și seminție și limbă și popor.

Timpul secerișului ne presează. Chiar dela începutul acestei Conferințe simțim nevoia unei munci zorite pentru a răspunde la nevoile urgente ale câmpului. A fost necesar să ne adunăm. Cu cât se întinde lucrarea mai mult, cu atât mai mult e nevoie ca reprezentanții să se adune în Conferință Generală cum făceau și în zilele apostolilor. Aci trebuie să facem schimb de experiențe, să dăm și să primim sfat. Trebuie să menținem în aceeași

lucrare adventă de pretulindeni spiritul și ființa cari i-au dat naștere când s'a arătat limbul profetic din 1844.

Diodor, vechiul istoric grec, ne spune că odată, doi frați sculptori au făcut o statuie vestită. Unul a lucrat la Samos iar celalalt la Efes. Când au pus bucățile laolaltă, statua pare să fi fost lucrată de un singur artist. Fiecare lucruse după model. Noi lucrăm pentru Hristos, și suntem foarte răspândiți pe fața pământului. Aci ne-am adunat iarăși să studiem la un loc modelul divin al lucrării lui Dumnezeu. Când lucrarea se va face în lumea întreagă, va apare ca un mare tot armonios, reflectând puterea și prezența viului Hristos în Biserica Sa din urmă, formată din toate națiunile. Trupul lui Hristos nu este împărțit. În lucrarea lui Hristos nu poate să existe membri independenți sau lucrări separatiste. Fiecare membru lucrează în armonie cu toți ceilalți, fiecare făcându-și partea lui în acest mare tot.

Intre altele fr. Spicer a mai zis:

Să privim în jurul nostru la lumea ce aleargă spre ultimile momente spre a înțelege de ce ni se spune: „Uniți-vă, uniți-vă strâns“. Mărturiile spun: „Consfățuiți-vă!“ au fost cuvintele pe cari îngerii le-au repetat adesea“. Fiecare comunitate este stăruitor cerută să caute a se fi în strânsă armonie cu grupul celorlalți din conferință, fiecare conferință să simtă nevoie de a cultivă strânse legături cu conferințele surori din Uniune, cele mai



Partea superioară a cascadei împreună cu grupul de frați europeni ce au vizitat-o.



puternice ajutând pe cele mai slabe; fiecare uniune are nevoie de contactul sprijinitor și inspirator cu alte uniuni cari se adună în Consiliu, în timp ce marile noastre diviziuni dau mâna peste oceane recunoscând legătura de frăție în slujba Domnului, care trebuie să fie cu atât mai puternică, cu cât lucrarea crește spre încheiere”.

Odată sesiunea deschisă au urmat diferețele dări de seamă ale Diviziunilor, Uniunilor, Departamentelor și Instituțiilor Conferinței Generale A. Z. Ș.

Pentru o mai bună înțelegere a mărimii și importanței lucrării misionare pe care o îndeplinesc Adventiștii de Ziua Șaptea din toată lumea, redau o parte din raportul statistic pe 1925 al Secretarului Statistic H. E. Rogers:

### Raportul Statistic pentru 1925.

Lucrarea denominațiunii Adventiștilor se face azi în 124 țări, prin opt diviziuni, șasezeci uniuni, cuprinzând 139 conferințe

locale., și 180 misiuni, uzând de 17.469 lucrători misionari și slujbași în instituții, cari folosesc în activitatea lor 252 limbi și dialecte (publicațiile se tipăresc în 128 limbi); iar în legătură cu lucrarea sunt 266 instituții: reprezentând împreună cu 395 clădiri pentru conferințe și 2.277 clădiri pentru comunități, o investițiune totală (pentru 1924) de 44.971.881,12 dolari, și un venit anual atât pentru activitatea evanghelică, cât și pentru a instituțiilor de 33.239.073,44 dolari.

### Numărul membrilor.

Numărul membrilor celor 5.629 comunități organizate la 31 Dec. 1925 a fost de 250.988, cu o creștere netă în cursul acestui an de 12.331 sau 5, 17%. Creșterea în anul 1924 a fost de 16.783; pentru 1923, 13.103; iar pentru 1922, 10.683, o creștere totală netă pentru cei patru ani din urmă de 52.900 sau 26%, 71%. Numărul celor botezați în anul 1925 a fost de 25,—47; în cei patru ani din urmă de 93.003.

### Creșterea comparativă în membri pe Diviziuni.

Diviziuni.	Membri în 1924	Membri în 1925	Câștig. 1925	Câștig. 1924	Câștig. 1923	Câștig. 1922
America	106.941	108.802	1.861	4.144	1.668	2.414
Europa	75.421	80.469	5.048	6.116	6.474	4.196
Extremul Orient	14.844	17.007	2.163	1.999	1.896	1.209
America de Sud	14.482	15.848	1.366	1.977	1.501	835
Asia de Sud	1.933	2.120	187	495		
Africa	5.904	6.886	982	905	578	1.012
Australia	9.707	9.800	93	438	593	240
Inter-America	9.233	9.829	596	701	386	777
Hawai	192	227	35	10	7	
<b>Total</b>	<b>238.657</b>	<b>250.988</b>	<b>12.331</b>	<b>16.783</b>	<b>13.103</b>	<b>10.683</b>

### Creșterea comparativă pe Diviziuni, în patru ani, 1924—1925.

Diviziunea	Membri în 1921	Membri în 1925	Câștigul în 4 ani	Procentul câștigului pe 4 ani
America de Nord	98.715	108.802	10.087	10,22
Europa	58.635	80.469	21.834	37,24
Extremul Orient	9.740	17.007	7.267	74,61
America de Sud	10.169	15.848	5.679	55,85
Asia de Sud	1.438	2.120	682	47,43
Africa	3.411	6.886	3.475	101,88
Australia	8.436	9.800	1.364	16,17
Inter-America	7.369	9.829	2.460	33,38
Hawai	175	227	52	29,71
<b>Total</b>	<b>198.088</b>	<b>250.988</b>	<b>52.900</b>	<b>26,71</b>





O misionară a noastră în munții Noua Guineea, tratează un bolnav.

### Lucrători.

Sunt astăzi 9.230 lucrători evangheliști, și 8.239 ucrători în instituii, un total de 17.269 sau un lucrător activ pentru fiecare 14 membri. Din acest număr 7.512 sunt în America de Nord și 9.957 afară din aceste locuri. Lucrătorii trimiși în câmp în cursul anului 1925 au fost de 175; în timpul celor patru ani trecuți, 564, și în cursul celor patru dinainte acestora, 708. Numărul lucrătorilor raportat acum patru ani eră de 15.009; acum opt ani, 10.554.

### Fonduri.

Totalul zecimilor și darurilor primite pentru lucrarea evanghelică în 1925 a fost de 11.095.347,31 dolari, o creștere de 753.786,04 dolari față de intrările din 1924, un excedent de 7,29%.

### Misiunile străine.

Darurile pentru misiunile străine provin de la membrii din America de Nord în cursul anului 1925 a fost de 2.549.050,44 dolari, și de cap 23,43 dolari. Nu pentru a face o comparație invidioasă, dar numai pentru a stabili câteva fapte, compar aceste cifre cu acelea ale celor mai mari trei Misiuni Protestante cari lucrează în America de Nord pentru sprijinirea câmpurilor misionare străine, și avem următorul rezultat:

Numărul membrilor în cele trei corporații, 7.800.000; Adventiștii de Ziua-Șaptea: 108.802 (cam 72 pentru 1 Adventist). Câmpurile misionare operate de cele

trei corporații: 97; la Adventiști 108. Țările în cari se face lucrarea misionară: cele trei corporații: 79; la Adventiști: 124. Limbile în cari se face lucrarea: cele trei corporații: 166 (cuprinzând și duplicațiile dintre cele trei corporații; la Adventiștii de Ziua-Șaptea: 252. Misionari trimiși în câmpuri străine în anul 1925: celei trei corporații: 152; Adventiștii de Ziua-Șaptea din America de Nord: 128; din alte țări: 47; total 175. Daruri misionare de om: media la cele trei organizații: 1,25 dolari; la Adventiștii de Ziua-Șaptea: 23,43 (cam 1 pentru 19). Media contribuțiilor misionare dela întreaga denominațiune în anul 1925, a fost 14,03 dolari.

### Literatura denominațională.

Vanzarea literaturii denominaționale în cursul anului 1925 a ajuns suma de 4.631.706,47 cu o medie de 18,45 dolari de membru. Literatura, apărută în 128 limbi, este pregătită în formă de 177 reviste periodice, 1.102 cărți legate, 719 broșuri, 2.661 tractate un total de 4.659 diferite publicații. Suma tuturor exemplarelor câte unul din fiecare este valorată la 1.417,23 dolari. În anul 1925 a fost începută lucrarea misionară în 28 limbi noi, — dintre cari 14 în forma literaturii noi apărute, iar 14 folosite în viu graiu.

### Educația.

Sunt 148 de școli superioare de educație, folosind 1.606 profesori, și având un număr de 18.692. Cele 1.415 școli primare au un număr de alți 48.769, așa că numărul întreg de elevi atât în cursul primar cât și în școlile superioare este de 67.461, ceea ce însemnează 1 elev pentru fiecare 3,72 membri. Numărul celor înscriși acum patru ani eră de 42.835 (adecă un student la fiecare 4,62 membri); acum opt ani erau 25.000 elevi (sau, un elev pentru fiecare 6,15 membri ai comunității).

### Sanatorii și săli de tratamente.

Legate de această lucrare sunt și 34 sanatorii și 31 săli de tratamente (afară de un mare număr conduse în particular de membri ai noștri), dând ajutor medical





„Omul transformat prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, într-o mână ținând Biblia iar în cealaltă fosta lui armă. Ratu Meli din Insula Fiji descendentul foștilor mănăcători de oameni, azi vestitor al Evangheliei și iubirii lui Hristos față de semenii săi.

în anul 1925 la 175.742 persoane. În aceste instituțiuni sunt 3.501 medici, îngrijitori de bolnavi și alte ajutoare.

Pentru o atât de uriașă lucrare întreaga adunare generală a ținut să mulțumească profund lui Dumnezeu și să formuleze prima rezoluție, ca o rezoluție de grațitudine către Dumnezeu.

O altă rezoluție, care să exprime salutul Conferinței Generale către toți membrii ei din întreaga lume, fu formulată în cuvintele:

### Salutări pentru comunități.

*Cu inima plină de bucurie în această Conferință când auzim despre progresul lucrării în toate câmpurile, gândurile noastre se îndreaptă către frații și surorile din comunitățile noastre a căror credință în Dumnezeu și leala cooperare și ajutor a făcut posibil ca linia de lucru să înainteze și suflete să fie câștigate. Lucrul vostru, rugăciunile voastre, sacrificiile și dărnicia voastră a făcut, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, ca înaintarea să fie*

*posibilă. Gredința voastră îmbărbătează inima noastră și ne chiamă la mai adâncă consacrare. Trimetem dar astăzi salutări credincioșilor noștri de pretutindeni. Trimetând aceste cuvinte prin care din nou arătăm iubirea noastră către frații și surorile noastre în Hristos, mai adăugăm că inima noastră deasemenea este plină de iubire reciprocă între conlucrătorii noștri din lucrarea lui Dumnezeu, având ca cea mai înaltă dorință a noastră, ca Dumnezeu să ne curețe de orice păcat și greșală și să ne pregătească și mai mult pentru a fi folosiți de El pentru câștigarea de suflete la Hristos și grăbirea încheierii lucrării.*

S'a trimis și o adresă către Președintele Statelor Unite, la care Președintele a binevoit să răspundă telegrafic:

### SCRISOARE DELA CASA ALBA DIN WASHINGTON.

„Scumpul meu Mr. Spicer, Președintele m'a însărcinat să vă răspund că a primit cordialele salutări cuprinse în scrisoarea dela 2 luni, semnată de d-voastră și de secretarul d-voastră, Mr. C. K. Meyers.

„Vă rugăm să faceți cunoscut membrilor organizației d-voastră sincerele sale mulțumiri.

„Al d-voastră sincer,

(ss) Everett Sanders,

Secretarul Președintelui.”

### Alegerea slujbașilor Conferinței Generale.

Cu mici schimbări au fost realesi aceiaș cari au servit și în cursul celor patru ani trecuți. Fratele W. A. Spicer a fost reales Președinte al Conf. Gen. Fr. O. Montgomery ca Vicepreședinte General, în locul fr. Watson, care a cerut retrimiteră sa în Australia. Fratele Daniels a primit însărcinarea ca Președinte al Asociației Predicatorilor, în care calitate s'a și ocupat în cursul celor 4 ani precedenți. Fratele G. W. Schubert a fost mutat dela Uniunea Germană centrală ca Secretar General la Conf. Gen. Washington; Fr. E. Koltz dela Diviziunea Europeană ca al 3-lea secretar de biuro la Conf. Generală; Fr. P. Drinhaus dela Uniunea Germană de West, a fost numit secretar al Mis. Interne pe lângă Diviziunea Europeană, în locul fr. E. Koltz. Fr. L. H. Christian a fost reales Președ. al Diviziunii



Europene, împreună cu ceilalți slujbași cari au fost și în trecut.

Alegerile s'au făcut într'o atmosferă de armonie, pace și iubire creștinească, și în unanimitate de voturi.

### Serviciul divin în cele 3 Sabate.

Școala de Sabet s'a ținut pentru frații cari vorbesc limba engleză în arena cea mare, iar pentru delegații de alte limbi într'o sală mai mică. În alte diferite săli au avut loc clasele pentru tineret și grădina de copii, împărțite după vârste. În Școala de Sabet au fost ca la 4000, iar la predică ca la 8000 persoane de față.

Fr. Evans, vicepreședintele Div. Extremului Orient a ținut în primul Sabet o predică, care a făcut să tremure toate inimile. Luând ca bază textul Fapt. 20, 24 și având în vedere lucrarea ce mai trebuie făcută în țările păgâne, mai ales în China cu sutele de milioane de locuitori ai ei, a admonestat pe acei tineri cari ezită de a răspunde chemărilor urgente, pentru că se tem de privațiuni și muncă aspră. Fr. Evans a amintit că misionarii, cari vor să se angajeze în lucrarea de evanghelizare din China, Japonia sau Africa, trebuie să-și puie viața pe altarul misiunii fără intențiunea de a o mai reține. Dacă ar fi să îndure privațiuni, pentru care lucru tinerețea ne este dată, de ce nu le-ar îndură și de ce nu le-ar suferi când ele vor veni? Nu suntem singurii chemași să îndurăm privațiuni și pericole. În timpul războiului Fr. Evans se găsea pe un vapor, care fu atacat de inimi. Deodată un detașament de soldați s'au ivit pe bord pentru a răspunde la atac. Acest detașament nu a fost acoperit de nici o protecție, ci făcea din corpurile



Fratele P. P. Paulini delegatul Unitunii Române A. Z. Ș. la Conf. Generală și Ratu Meli în costumul său național.

lor un parapet de apărare pentru pașageri. Ceeace oamenii pot face pentru patria pământescă, pentru ce tinerii noștri n'ar face pentru patria cerească? Este de plâns, a zis apoi Fr. Evans mai departe, că unii din membrii Comunității noastre se lasă atrași de curentul lumii în căutarea luxului și a plăcerilor. Ei își permit de a cheltui banii, pe cari Dumnezeu i-a pus în mâinile lor cu scopul de a contribui la progresul împărăției Sale, nu pentru lucruri trecătoare și pentru extravagante inutile.

E rușine pentru o biserică, care dă înapoi dela îndeplinirea datoriei sale și dela întreaga ei datorie în orice timp ar fi. Ar fi rușine pentru un tineret, care nu este pregătit pentru jertfa supremă, dacă ar fi nevoie de ea pentru asigurarea triumfului cauzei lui Dumnezeu pe pământ, a zis Fr. Evans. Tineri, cari încep a întreba care este salariul pe care Misiunea îl plătește celor ce ar vrea să meargă în lucrarea misionară, și cari sunt avantajile materiale, pe cari le-ar



Ratu Meli cu fosta lui arme, cu care se îndeleticiră la omorirea albitor.





Un grup de candidați pentru botez în Insulele Solomon.

obține, dacă ar primi apelul pentru câmpurile străine, zicea fr. Evans, acești tineri au încă nevoie de o radicală pocăință, spre a putea înțelege ce cere Domnul dela ei.

Predica fr. Evans a produs o profundă impresie asupra marelui număr de ascultători, cari umpleau vasta arenă a Auditorium-ului și sperăm că va avea răsunet în inimile celor cu adevărat predați Domnului.

În al doilea Sabat, dela 5 Iunie a. c., după ce frații Metcalfe și Ford au cântat frumosul duet „Jesus the Saviour of Men”, fr. E. Kotz a condus repeliția, iar fr. W. C. Turner, secretarul Uniunii Australiene, a făcut un interesant studiu asupra lecțiunii zilei. În sala numită Plankington au ținut Școala de Sabat separat diferitele grupe de membrii în limbile: spaniolă, rusă, germană, norvegiană, daneză, croată, sârbă, suedeză, slavonă, polonă, română, boemă, malaleză, greacă, ungară, franceză și olandeză. După terminarea Școlii de Sabat fr. Ralu Meli Salaboji, un indigen din insula Fiji a ținut o scurtă cuvântare, în limba lui natală, care a fost tradusă în engleză de fr. J. E. Fulton, vicepreședintele Diviziunii Australiene.

Predica a fost ținută de Fr. L. C. Christian, Vicepreședintele Diviziunii Europene. A vorbit despre nevoile lucrării în alte țări și despre nevoile noastre ca popor. A vorbit de dificultățile puse de adversari în calea lucrării, și a cerut rugăciunile tuturor fraților din toate țările pentru cei persecutați din cauza credinței lor, ca să nu se descurajeze.

După aceeași profundă cuvântare, care a mișcat adânc inimile ascultătorilor, a luat cuvântul Fr. Mc. Elhany, care a declarat că ora aceasta a fost ora cea mai mare în istoria mișcării noastre. „Am făcut astăzi istorie în progresul mișcării advente”, a zis fr. Mc. Elhany.

După aceea fr. W. A. Spicer, Președintele Conferinței Generale s'a ridicat și a făcut o călduroasă rugăciune. Întreaga adunare, cam la 8000 de persoane a stat în picioare, cu capetele plecate în timpul rugăciunii, cerând dela Dumnezeu tertare de păcate, o deplină abdicere dela cele ale lumii păcătoase, și de a încheia cât mai grabnic solia Evangheliei în toată lumea. După această solemnă rugăciune, fr. J. L. Shaw, a făcut un apel călduros către cei adunați, pentru strângerea de ajutoare, în vederea intensificării lucrării de evanghelizare în câmpurile păgâne. Între alte scrisori, telegrame și apeluri soșite din diferite câmpuri misionare, a cerșit și următoarea cablogramă din Titicaca:

„Salutări, Lacul Titicaca. Optzeci de școli și patru mii de elevi. Trezeci apeluri la care n'am putut răspunde. N'avem secretari pentru secția educației. Opt stațiuni misionare fără conducători. Ajutor imperios”.

Cassierul Conferinței Generale a făcut un apel către toți cei de față și către reprezentanții tuturor instituțiilor de a dăru-i ajutoare în armonie cu cerințele cele

Delegați asiatici la Conf. Generală.



S. Miyake (Tokio, Japonia)



B. A. Liu (China)



L. G. Mookerjee (Filipine)



mari. Răspunsul a fost ca al unui singur om, contribuțiunile în această adunare au ajuns la splendidul total de 107.000 dolari. Mai târziu suma darurilor s'a ridicat la peste 120.000 dolari.

În al treilea Sabat, dela 12 Iunie a. c., fratele E. W. Farnsworth, în vârstă de aproape 79 de ani, unul din cei mai bătrâni veterani ai lucrării advente, a celit un Psalm (Ps. 66, 5) și apoi a istorisit despre o foarte prețioasă experiență pe care a făcut-o în luna August sau Septembrie a anului trecut. Fr. Farnsworth spune că afară de mici indispoziții trecătoare, n'a suferit în viața sa de nici o boală mai gravă.

În cei din urmă doi ani însă a început să simtă dureri în organismul său. Medicii sanatoriului din Glendale, California i-au propus să-l opereze. La deschiderea abdomenului medicii au constatat că ficatul, pancreasul și alte organe au fost cu totul cuprinse de o boală foarte rea numită „sarcoma” sau cancer. Doctorii văzând că n'au ce să-i mai facă, l'eu cusut la loc, și n'au mai încercat să-l trateze mai departe, fiindcă, ziceau ei: peste câteva zile va muri cu siguranță.

Soția fratelui Farnsworth, verișoara actualului președinte al Statelor Unite, Coolidge, care la căsătorie făgăduise să-i stea alături în sănătate sau în caz de boală, a cerut să se organizeze ore de rugăciuni. Toți frații din Glendale, inclusiv medicii și surorile de caritate au răspuns bucuros la această invitație.

Înainte însă de a începe să se facă rugăciuni unii dintre medicii s'au adresat Fr. Farnsworth cu cuvintele: „Dumniata suferi de cancer în stare gravă, și nici o putere pământească nu te poate vindeca, nici noi nu mai putem face nimic, nici alții



Acestor idoli li se sacrifică porci.

nu vor fi în stare să facă ceva. Am făcut tot ce puteam face și nu mai știm ce să facem. Atunci Fr. Farnsworth le-a zis: „Bine, tot ce ați mai putut face, este să-mi spuneți cât este de gravă starea mea. În parte știam acest lucru mai dinainte. Voi ați renunțat la speranța de a mai putea fi vindecat. Acum, vreau să apelez la Dumnezeu meu. Voiu aduce cazul meu înaintea unui grup de medici, în mijlocul cărora locul de președinte îl are Isus Hristos. El poate vindeca un cancer tot atât de ușor, cum poate vindeca orice boală. Sunt holărîi, dar să aduc cazul meu înaintea Lui”.

Medicii au răspuns: „Dacă vrei să faci aceasta, noi suntem vicioși să ne unim în rugăciune cu Dumniata”.

Frații au început să se roage pentru Fr. Farnsworth. Eră în ziua de 19 Octombrie 1925 când au început să facă rugăciuni, și de atunci, după cât se poate vedeă, Fr. Farnsworth n'a mai simțit nici o durere în corpul său. Ulimile urme ale cancerului au dispărut. Medicii au recunoscut înșiși după aceia că aci nu poate fi vorba decât de o „vindecare supraomenească”, deoarece nu s'a mai văzut până acum un om cu un cancer atât de grav, și să mai trăiască.

Fratele Farnsworth a încheiat cuvântarea sa astfel: „Cred, fraților, că cele istorisite sunt o reală experiență pentru mine. Dar eu mai cred din toată inima, că timpul este aproape, când vom vedeă sute și mii de asemenea cazuri de vindecări divine cum este cazul meu. Nu știu însă exact când va veni acest timp”.

În timpul sesiunii aceleia Conferințe Generale am avut ocazia să mai aud și



Prima locuință a misionerului Anderson care a lucrat între canibelli din Insulele Solomon.



pe alți frați, din alte țări, istorisind despre asemenea vindecări supranaturale în adevăr, cred că a sosit timpul când se împlinește făgăduința Domnului, care zice: „Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogal în pace și credincioșie”. Ier. 33, 6.

**Efectele lucrării Advente se văd astăzi în toate țările celor cinci continente.**

**În Diviziunea Extremului Orient, al cărei vicepreședinte este Fr. I. H. Evans, și a cărei populație atinge cifra de**

un american, îmbrăcat în costumul său național, o haină creme, a ținut o cuvântare, în care între altele a spus:

„Întrevedem ziua în care resursele necesare pentru evanghelizarea mării noastre republici vor fi adunate în întregime în chiar țara noastră. Țara noastră este foarte mare și se bucură de o civilizație veche. Pentru prezent vă suntem recunoscători pentru misionarii pe cari ni i-ați trimis și vă mulțumim din toată inima pentru sacrificiile pe cari le faceți pentru noi. Dar sperăm să vedem ziua în care directorii și personalul misiunii noastre vor putea fi recrutați dintre frații noștri indigeni”.



Fr. P. P. Paulni în mijlocul unui grup de frați Români din America. În casa fratelui Nicoară, Român din România care astăzi este un viu și zelos membru al Comunității noastre americane.

640.000.000 oameni, numărul membrilor noștri în timpul celor din urmă patru ani a crescut de la 9740 la 17.007, ceea ce arată un câștig net de 7267 suflete. Lucrarea de evanghelizare în China, Japonia și insulele Oceanului Pacific, merge mai repede decât oricând. În insulele Filipine lucrătorii misionari și-au propus ca de viză: dublarea în fiecare an a numărului membrilor noștri.

Doi indigeni, un chinez și un tânăr din insulele Filipine au reprezentat țările lor la Conferința Generală. Chinezul este un tânăr de 24 ani și vorbește engleza ca

Prin aceste cuvinte, se înțelege, tânărul chinez, s'a făcut interpretul aspirațiilor întregului popor chinez.

Tânărul misionar indigen din Filipine a prezentat la rândul său un raport asupra lucrării advente din țara sa. A vorbit mai puțin calm ca tânărul din China, dar a vorbit cu entuziasm despre lucrarea, care se face în Filipine decând această țară și-a scuturat jugul fanatismului religios.

În Filipine toate ramurile lucrării sunt în vădit progres. Colportorii, acești pionieri ai sfintei Cauze în toate țările, par-



curg insulele răspândind pretulindenii în drumul lor lumina întregii solii. Sămânța lor nu rămâne sterilă. Pretulindenii pe unde trec răsar grupe de oameni hohărâți să păzească poruncile lui Dumnezeu. Greutățile ivite din partea adversarilor, deparle de a micșora curajul lor, contribuie din contră la o și mai mare îmbărbătare la lucru.

Din partea delegaților *Diviziunii Australiene*, am auzit deasemenea rapoarte uimitoare în privința progresului lucrării advente între locuitorii sălbatici din insulele Oceanului Pacific. De data aceasta a fost de față un delegat la Conferința Generală, fiul unui mănăcitor de oameni.

Din Vechiul Fiji. În cursul anilor tre-

Suva Vou. El ascultă imediat de această chemare, la început nu în totul, urmând, ca și Petru, la depărtare. Dar acum câțiva ani, cu Ratu Meli s'a întâmplat o minunată transformare, și el a predat vieța sa cu totul lui Dumnezeu. El fusese funcționar public în timpul dominației britanice timp de douăzecișitri de ani, dar simțind că trebuie să depună toate forțările sale pentru Hristos, noul său Domn, se retrase din răspunderile sale, și pentru un oarecare timp a fost ajutorul conducătorului nostru din Fiji.

Cât am dori ca fiecare din voi să fi văzut pe Ratu Meli stând în fața noastră. Fața sa neagră, strălucia de fericire, și cu toate că în ce privește îmbrăcămintea



Fr. Paulini în mijlocul unui grup de frați din America, adunați la Conf. Generală.

cuți, oameni întreprinzători au fost gata să sacrifice vieța lor, căutând să aducă veslea iubirii mântuitoare până la aceste neamuri; și pentru ca noi să putem privi cu ochii roadele aceleiași activități plină de iubire și devotament din partea Domnului, Fratele J. H. Fulton, care reprezintă Diviziunea Australiei ca vicepreședinte pentru această secțiune a organizației noastre universale, a adus la conferință pe Ratu Meli. Acum douăzecișisase de ani acest șef fijian, al cărui bunic fusese mănăcitor de oameni, a auzit pentru prima dată solia îngerului al treilea, printr'o mică revistă și un tractat trimise dela mica noastră tipografie misionară din

s'a acomodat la costumul oamenilor albi, nu poate totuși să poarte pantaloni lungi și nici ghele. Incins în partea de jos cu o pânză pare să se simtă foarte mulțumit.

„Sunt foarte bucuros și foarte recunoscător în seara aceasta” spune el, prin Fratele Fulton ca traducător, „că am privilegiul de a vizita Statele Unite. Țara voastră este foarte frumoasă. Este plină de multe lucruri plăcute și mari. Casele voastre, florile voastre frumoase, și multele locuințe m'au umplut de uimire.

„Deasemenea sunt plin de recunoștință față de Dumnezeu pentru conducătorii pe cari îi avem în această lucrare — recunoscători pentru voi toți cari astăseară





Tineri dintr'un sat din Nouille Hebride, unde mulți se pregătesc pentru botez.

sunteți aici. Și sunt foarte recunoscător, că, ajungând în Statele Unite, văd lucrarea minunată pe care Dumnezeu a clădit-o.

„Un alt lucru pentru care astăseară sunt foarte recunoscător este că am venit în țara pionierilor soliei îngerului al treilea — țara în care au lucrat Frații Joseph și James (Fijienii folosesc pronumele; vrea să vorbească despre pionierii Joseph Bates și James White).

„Mă gândesc la acești pionieri ai lui Isus, și-mi amintesc de ceea ce Domnul spusese despre femeia care a venit și a uns picioarele Lui cu arome de mult preț, că numele ei se va aminti întotdeauna, și în felul acesta cuvintele au trecut dela o generație la alta. Un alt lucru pentru care iarăș sunt recunoscător este faptul că mă aflu în Statele Unite unde a fost lucrată și cumpărată corabia misionară „Pitcairiu” de unde apoi a fost trimisă spre țărilor sudice.

„Am venit într'o țară unde toate lucrările pare că merg prin electricitate. Văd multe lucruri cari mă pun în uimire. Între altele radio. Lucrul acesta mă face să rămân incremenit. Pe când mă aflam în California, vremea cât eră greva din Anglia, am văzut o fotografie trimisă peste ocean prin radio. Eră reproducă într'un ziar. Lucrul acesta nu poate să fie înțeles de minlea mea. E ceva minunat. La una din școlile noastre am văzut, cum până și farfuriile le spală cu electricitate. În Fiji nu trebuie așa ceva, pentru că în loc de farfurii noi folosim frunze de copac. În Chicago, Sabatul trecut, când am predicat de patru ori, m'am dus cu automo-

bilul; nu avusesem timp să mănânc — numai o gustare la plecare. Am pus bucătura de pâine în gură într'o parte a orașului, am mestecat-o în altă parte, și am înghițit-o în altă parte a acestui mare oraș. Totul merge repede și cu electricitate.

„Voi toți aparțineți acestei comunități, și am să vă asemăn cu o găină mare cu pui, pe care am văzut-o în Australia. Această găină aveă un foarte mare număr de pui, cari erau clociți într'un aparat mare de cloclit. Voi sunteți ca o pasăre mare pentru noi cei din insulele mării. Noi suntem ca puii cei mici Când am venit peste Oceanul Pacific, și-am văzut că apa aceasta face legătura între noi și voi; în felul acesta voi sunteți ca pasărea mamă pentru puii din insule.

„În Fiji avem o anecdodă despre vokai; un fel de șopârlă de dimensiuni mari, care s'a întâlnit cu câțiva oameni și voia să fugă de ei, dar tot ea a zis mai pe urmă: „Nu, nu pot să fug de voi, fiindcă eu am o coadă mare și lungă, și dacă mă întorc să fug de voi, mă veți prinde de coadă”, așa că n'a fugit. Voi priviți spre Oceanul Pacific. Aceasta este lucrul vostru. Voi nu puteți să vă întoarceți și să fugiți de noi, vom veni și vă vom apuca de coadă și vă vom ține pe loc!

„Acum am să vă povestesc ceva pe scurt despre țara mea. Pe vremuri eră în Fiji un zeu cu numele Degei. Aveă cap de bărbat, mustăți ca un bărbat, dar corpul îi eră de șarpe. Ați auzit ceva despre corpul șarpelui amintit în Biblie? Se vorbește despre el în Geneza și în Apocalips, și acest șarpe încă există. Când



celim în Geneza, ni se pare că avea numai un cap, dar când celim în Apocalips vedem că avea șapte capete. Are șapte capete și șapte coroane, și eră așa de puternic încât a mișcat stelele din cer; și în felul acesta chiar în timpul de față este un șarpe foarte șiret și deslept. Pentru acest șarpe aveam preoți și chiar și un templu eră clădit pentru el. Acest zeu ne învăță să fim canibali. Prin învățăturile lui eram puși să ne mâncăm unii pe alții”.

Apoi Ratu Meli ne-a arătat câteva din lucrurile pe cari le întrebuințau în Fiji pe timpul canibalismului. Mai întâiu un ciomag de luptă, care a fost întrebuințat în războaiele canibalilor, cu semne mistice pe el, dovedind că a fost folosit pentru a omori oameni; după aceea o sulijă, cu vârful făcut din oase de om; apoi farfuria pe care eră puse bucăți de carne de om ce fusese fript, și furculița pe care o folosiau să mănânce. „De obicei nu folosim furculiță nici farfurie, ci ducem mâncarea la gură cu mâna, însă la sărbătorile canibale se folosea farfuria”, adăugă Ratu Meli.

Niste dinți de balenă folosiți pe vremuri ca bani fiijieni, a fost foarte interesanți, mai ales când a explicat că atunci când pentru prima oară au venit Americanii și Englezii în insule pentru a plană bumbac, au încercat să plătească pe oameni cu bani de argint. „Nici nu vream să luăm

dolarii lor. Nici nu știam ce să facem cu ei, așa că i-am luat și i-am asvârlit pe sprânceana apelor și s'au dus în adânc. Astăzi nu mai aruncăm dolarii — umblăm după ei”.

Îmbrăcămintea fijiană, o fâșie lungă din coaja unui anumit copac tropical, și o figură reprezentând (capetele noastre cu păr stufoasă, cum zicea Ratu Meli, au mărit această interesantă scenă.

„Făcând abstracție că noi suntem oameni negri”, reincepù el, pe vremuri doriam să ne împodobim, ne ungeam fața cu unsoare neagră, așa că eră și mai neagră. Ne puneam în urechi inele mari, și aveam multe lucruri de podoabă, căci șarpele nostru zeu avea grijă să ne învețe că așa trebuie să facem.

„Dar timpul acesta e un timp nou, și deaceea trebuie să facem lucruri noi. Hainele pe cari le purtam noi, după cum observai, erau foarte scurte. De multe ori nici nu aveam prea mult de îmbrăcat și numai înfășuram haina împrejurul gâtului ca pe o eșarfă. Când am fost în Australia și acum, de când sunt în America am văzut că moda pe care obișnuiam să o urmărim noi, nu e urmată numai în Fiji dar și în alle părți. Nu numai că se găseșc haine scurte, dar găsim și capete stufoase ca la noi în Fiji. Când eram pe vapor în drum spre America, am văzut că nu numai noi ne vopsiam fața, dar și alții.



Clădirea unei școli, și tinerii elevi într'o misiune din Noua Guinee.



„Dar acum Fiji a fost luminată. Se vede-se în această carte, în Biblia aceasta pe care o ridic în sus. Fiji cântă un cânt de laudă către Dumnezeu fiindcă Dumnezeu a făcut mari minuni scoțând pe popor din întunec.”

Și apoi, în timp ce noi ascultam, Ratu Meli a cântat în limba sa maternă un cântec despre încrederea în Dumnezeu, și nimeni nu a fost care să nu fie convins că îl cântă din inimă.

„Aceasta este Biblia”, zise el, continuându-și cuvântarea. „Fiji a fost luminată din cauza aceleia cărți. Canibalismul trecutului a trecut acum. Toate acele lucruri ale trecutului pe cari vi le-am arătat s’au dus. Cauza pentru care toate lucrurile s’au făcut noi este Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel zicea că Cuvântul lui Dumnezeu eră repede și puternic, și mai tăios ca o sabie cu două tășuri. Și deaceea găsim în această carte puterea și forța lui Dumnezeu.”

„Când primii noștri misionari Fijiani au mers la Papuași în Noua Guinee, a fost întrebarea dacă n’ar fi bine să ia cu ei câte o armă, fiindcă se duceau într’o țară foarte sălbatică. Interpretul și Fratele Parker au spus: „Nu, nu luați decât Biblia. Aceasta este puterea lui Dumnezeu”. După zece ani, unul dintre misionarii noștri, un fijian, a revenit și a zis: „Adevărat, adevărat că Biblia este puterea lui Dumnezeu”. Și eu slau aci ca să mărturisesc despre puterea ei. Știu că a schimbat țara mea, și a dus-o dela întunec la lumină. Țara mea a fost o țară foarte rea; eră plină de răutăți de tot felul, canibalism și tot felul de răutăți; dar lucrul acesta a trecut, fiindcă în Cuvântul lui Dumnezeu e putere. Aceasta este cauza — Cartea aceasta pe care o ridic înaintea d-voastră. Să ne întorcem la lucrurile pe cari le făceam mai înainte în Fiji? Să mă înlorc eu acum și să folosesc ciomagul acesta spre a omorî oameni? Să mă folosesc eu sulia aceasta, hainele cele vechi, și să-mi vopsesc iarăși fața? Niciodată, niciodată nu voi mai face așa ceva.”

„Vreau să vă spun însă că lucrarea lui Dumnezeu răsare în toate acele insule. În Noua Guinee avem o școală, și copiii din Noua Guinee sunt învățați să creadă. Deasemenea vreo sută de persoane din insulele Solomon au fost botezate. Fratele C. H. Parker, din Nouile Hebride, ne spune că vreo șaptezeci sunt gata pentru botez. Și în Fiji lucrarea crește și mulți

iubesc adevărul. Avem trei școli pentru indigeni, și una pentru indieni.

„Menționez toate aceste lucruri pentru ca să vă arăt care este valoarea Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost cauza tuturor acestor efecte. Și mai vreau să vă spun că darurile voastre nu au fost zadarnice. Noi amintim în rugăciune dese ori despre voi în insulele Filipine, și mulțumesc lui Dumnezeu pentru darurile poporului lui Dumnezeu de această parte a apei, și noi ne vom ruga lui Dumnezeu ca voi să dați mai mult și tot mai mult, până când lumea va fi pregătită pentru venirea lui Isus. Niciodată nu vă putem uita, mai ales pentru darul pe care ni l-ați făcut trimizându-ne corabia misionară „Pitcairn”. Multora le-a adus lumina. Și mie mi-a adus lumina, și deaceea pot sta aci în fața d-voastră.”

„Astăzi am lăsat la o parte vechia religie, și am luat una nouă. Am aruncat ciomagul vechiu și am luat viețea cea nouă. Am lepădat bucuria mea cea veche și am luat una nouă. Am lepădat hainele mele cele vechi și acum sunt îmbrăcat în dreptatea lui Isus Hristos. Am lepădat vechiul și scârnavul meu obiceiul de a mânca carne de om, și acum mănânc hrană curată, și mă hrănesc cu Isus, pâinea vieții. Am părăsit cărarea cea veche și am luat pe cea nouă. Am lepădat inima mea cea veche, și spiritul meu cel învechit, și doresc pe cele noi. Am părăsit locuința mea cea veche, și privesc înainte acum spre o nouă locuință, spre Noul Ierusalim.”

„Și lucrul acesta se petrece cu noi cu toți, cu voi și cu mine. Nu zice Pavel în Corinteni: „Dacă cineva este în Hristos, el este o făptură nouă: cele vechi au trecut; ia-lă toate lucrurile s’au făcut noi?” Iubiții mei, ziua a înaintat, soarele este gata spre apus, și sfârșitul este aproape. Nu e timpul acum ca voi să adunați obiecte și să umpleți băncile cu bani. Dimpotrivă este timpul ca să dați cu bogăție banii voștri. Acum este timpul de a da darurile voastre, ca lucrul lui Dumnezeu să poată ajunge repede la încheiere.”

„Am vorbit cam mult, dar vreau să vă mai spun ceva înainte de a încheia. Eră gata să plec cu vaporul din Australia spre America, și am întrebat: „Pentru ce este steagul acela american acolo sus în vârful catargului?” Și răspunsul a fost acesta: „Steagul a fost pus acolo ca semn că vaporul pleacă din Australia și merge spre Statele Unite”. Mă gândesc la lucru-



rile acestea ca la ceva simbolic, fiindcă noi suntem gata să pornim spre Noul Ierusalim, și a sosit timpul de a ne urca pe vapor. A sosit ceasul să ne urcăm pe punte, deoarece Marele Comandant este sus la comandă spre a da ordin corăbiei să plece. Este timpul ca noi să ne urcăm în vapor!

„Noi toți am venit din diferite țări ale lumii, și ne aflăm astăzi aici în această adunare. Am venit aici cu toții sub un singur steag. Acest steag a fost înălțat în multe țări, acest steag sub care mergem pe valurile mării este Sabatul lui Dumnezeu. Corabia aceasta trebuie să plece,

ghelizare în America de Sud merge cu pași repezi și cu mare succes, mai ales între indienii sălbatici. Misionarii noștri ocupă cea mai mare parte a republicilor acestui vast Continent, care este considerat ca fiind „Continentul viitorului”, dar, care sub raportul religios a fost cu drept cuvânt denumit „Continentul neglijat”. Numai între locuitorii civilizați ai Argentinei, Braziliei, Perului, Ecuatorului, etc., întreita solie a adunat sute și mii de credincioși în jurul ei, dar ea a pătruns între sălbatecii pădurilor neexplorate din partea de sus a Amazonului. Misiunea noastră a dublat numărul misionarilor în



Fratele N. Wiles învățând pe Sălbatecii din Nouille Hebride. Oamenii aceștia sunt canibali.

și când va plecã, toți trebuie să vie într'ansa. Dar vreau să vă spun că eu și cu frații mei fijieni vrem să intrăm în aceea corabie spre a merge împreună. Nu putem lepăda acest steag. Este steagul nostru. Doresc să fiu și eu între aceia cari vor porni în sus cu voi, și cu frații mei fijieni să cânt în curând cântecul pe care îl cântă numai aceia cari au biruit”.

Lucrarea adventă în America de Sud, ne-a fost prezentată în culori vii de mulți predicatori ai Evangheliei și mai ales de misionarul Stahl atât de bine cunoscut ca apostol între indieni. Lucrarea de evan-

timpul acestor patru ani trecuți și succesul ar fi și mai mare dacă ea ar avea fonduri și oameni pentru a fondă școli și localuri de adunare pretutindeni unde sunt cerute.

În pădurile sălbatece ale Amazonului de sus trăesc mii de indieni sălbateci, unii dintre ei practicând încă canibalismul și superstițiile cele mai grosolane. Dacă se imbolnăvește acolo cineva, aceasta zic ei, e pentrucă a fost aruncat sorții asupra lui. Atunci recurg la serviciile „vrăjitorului”, un personaj foarte mult temut și respectat, care descopere vreo persoană domiciliată câte odată la o distanță de mai mulți kilometri, acuzând-o



că este aruncătorul sorșilor asupra bolnavului. În cele mai multe cazuri persoana denunțată este un copil, pe care îl arestează în grabă, îl amenință și îl maltratează. Dacă bolnavul se vindecă, presupusul vinovat este pus în libertate. Dacă însă bolnavul moare, presupusul aruncător de sorși este chinuit și omorât și corpul său aruncat în râu. În chipul acesta, orice moarte naturală a unei persoane bolnave, atrage după sine uciderea cu moarte violentă a altei persoane.

Misionarul Stahl înfruntă toate primejdii pentru a veni în ajutorul acestor indieni, pe care îi lubeste ca pe copiii săi. Într-o seară Fr. Stahl a prezentat o grupă de indieni încași, reprezentanți ai diferitelor triburi, îmbrăcați în costumele lor naționale.

### O călătorie a misionarului Stahl.

Anul trecut a întreprins o călătorie de explorare de patru luni prin acele ținuturi în cari nu călcase încă un picior de om alb. În acest timp misionarul Stahl n'a dormit niciodată în pâl, ci cum a putut și pe unde a putut. De multe ori a fost silit să-și croaască singur drumul prin păduri neumblate.

Precedat de doi indigeni cari tăiau lianele, nu putea avansa decât foarte încet și nu știa niciodată ce-i va aduce momentul următor. Deși sălbateci, acești indieni poartă pururea cu ei arme ucigătoare, de cari se servesc cu mare dexteritate. Au săgeți otrăvite, cari nu sunt mai mari decât un ac de tricotat, cu cari pot ucide tigrii și oamenii.

De multe ori misionarul a fost în primejdie de moarte. Dar din moment ce însoțitorii săi anunțau că vizitatorul este misionarul Stahl, a cărui faimă s'a dus departe, armele indienilor cădeau din mâinile lor și în loc de amenințări cu moartea, ei îl invitau stăruitor să se stabilească în mijlocul lor spre a face și între ei, ceace a făcut între locuitorii încași.

Văzându-l într-o zi, șeful unui oraș de 14.000 locuitori, i-a zis: „Insfârșit, iată-te! De mult timp te așteptam să vii ca să ne faci cunoscut pe Dumnezeul vostru și a ne instrui. Misionarul a fost nevoit să refuze invitația, pentru că nu se putea opri din drumul său, dar i-a promis că va pleda cauza lor înaintea Conferinței Generale, pentru a li se împlini dorința.

Tot ce le-a putut spune atunci cu siguranță, a fost făgăduința că va reveni pes-

te un an, urmând cursul fluviului într'un vapor. El rugă pe șeful tribului de a pune pe malul fluviului un steag alb pentru ca la întoarcere sa să știe unde să se oprească.

„Ba nu voiu face așa“, zise șeful, „ci voiu pune să clădească case pe malul fluviului și ne vom pune de pază. Făcând astfel nu vom riscă de a te lăsa să treci fără să te vedem“.

Misionarul Stahl s'a folosit de timpul șederii sale acolo învățând pe acești nenorociți preceptele Evangheliei și tratându-i și vindecându-i de diferite boale. Dragostea și simpatia pe cari le-a arătat-o acestor oameni sălbateci, le-a strâpuns inima și cu lacrimi în ochi și-au arătat regretul mai târziu pentru că inconștient încercaseră să-i facă rău.

Misionarul Stahl spune că acești locuitori sunt inteligenți și au o inimă generoasă. De îndată ce i-au cunosțință de Evanghelie, ei devin fermi, credincioși și devotați Domnului. Indienii sunt foarte simțitori față de dragostea ce le-o arată cineva. Când li se dă îngrijiri și medicamente gratuite ei sunt profund mișcați în inima lor și sunt gata să-și lase chiar viața pentru cei ce le fac bine.

În regiunea lacului Titicacá, fanatismul nu desarmează din primul moment. Și acolo se găsește din nenorocire așa numiți reprezentanți ai lui Hristos cari îmbată cu băuturi alcoolice pe bieții indieni pentru a-i hotări să ucidă pe misionari. Așa venită într-o zi mai mulți indieni beți pentru a omorî pe misionarii noștri. Alți indieni cari descoperiseră complotul, s'au adunat în jurul stațiunii noastre misionare declarând asediatorilor că numai peste cadavrele lor vor putea străbate în casa misionarilor. Fermitatea atitudinii lor și prezența lor de spirit au salvat pe misionarii noștri dela moarte sigură.

Din rapoartele misionarilor, cari predică solia adventă în ținuturile întunecoase ale Africei, am auzit știri din Africa, că lucrarea Domnului face progrese gigantice. În timpul celor patru ani trecuți numărul lucrătorilor noștri misionari a crescut mai mult decât îndoit. Cei aduși la creștinism se întorc foarte rar înapoi după ce au primit odată pe Isus ca Mântuitor. Înainte de a fi botezați, indigenii din Africa sunt instruiți și supuși cel puțin două ani la probă. Numai după ce au dat dovadă de o ireproșabilă purtare sunt primiți ca membri în Comunitate.

În timpul de față avem ca la 10.000 e-levi în școlile noastre misionare și cei



mai mulți se pregătesc pentru a se devota în serviciul Evangheliei.

Pentru a ne face o mică idee despre modul cum lucrează întreita soție a Evangheliei asupra locuitorilor Africei, redau următoarele cazuri povestite de delegații Continentului negru.

Un indigen vine și stă patru zile la una din stațiunile noastre misionare. Frații noștri și-au dat toate silințele să-l instruească, dar el nu părea pătruns de preceptele Evangheliei lui Hristos. După plecarea sa, nimeni nu s'a mai gândit la el. Doi ani mai târziu, Predicatorul dela stațiunea misionară primește o știre, care venia de la o distanță de peste 200 mil. Eră omul nostru, care scria misionarului, că după înțoarcerea sa acasă a făcut cunoscut adevărul celor din tribul său și că mulți dintre ei au părăsit idolii lor, păzind cu sfințenie Sabatul. Misionarul stațiunii noastre se duse acolo și găsi ca la două sute de persoane cari începuseră să studieze Evanghelia, să păzească poruncile lui Dumnezeu și cari așteptau revenirea Domnului. După o mai temeinică pregătire, predicatorul nostru a bolezat într-o singură dată 35 din ei, înainte de înțoarcerea sa acasă. De îndată ce va putea merge din nou acolo, cu siguranță că va putea boleză două sute noi indigeni.

În altă regiune a Africei, în zadar au încercat misionarii noștri să pătrundă în mijlocul unui trib compus din vreo șaptezeci de mii de suflete. Regele acestui trib a interzis riguros intrarea misionarilor, zicând că are un contract prin care s'a obligat să nu permită predicatorilor Evangheliei să intre în țara sa.

Acest rege a murit acum și în locul său a venit pe tron fratele său. În dorința de a face o educație modernă moștenitorului său, l'a trimis să studieze într-o școală dintr'un oraș depărtat. Pe drum, fiul său, moștenitorul tronului, întâlnește pe unul din evangheliștii noștri indigeni, și vorbind cu el, a rămas uimit de cunoștințele pe cari le posedă. Evanghelistul nostru i-a vorbit despre școala noastră misionară unde și-a făcut studiile. Fiul de rege se holărește s'o viziteze în trecere. Școala i-a plăcut atât de mult, încât s'a decis să rămână acolo spre a-și face educația.

În timpul vacanței, tânărul prinț se înapoiază acasă și folosește acest timp învățând pe oamenii satului său din cele ce învățase în școala noastră. Cunoștințele și ru-dele sale îl chemau să aște de învățate viitorul rege la renumita școală. Urmarea a fost că nu după multă vreme două sute

de persoane începură să păzească Sabatul.

Într'o zi, regele veni în persoană cu o suită strălucită, spre a vedea ce se petrece la școala unde studia fiul său. La sfârșitul vizitei sale, regele zise: „Vizita aceasta a schimbat cu totul ideile mele. Acum doresc să veniți în tribul meu, ca să instruiți poporul meu. De aci înainte porțile țării mele sunt largi deschise și misionarii D-țră vor putea veni să organizeze și să boleză pe credincioșii cari au început să umble în lumina adevărului.

Unul din misionarii noștri a făcut o călătorie de explorare de mai multe săptămâni într-o regiune unde mulți credeau că influența noastră nu se va face simțită. Spre marea lui surprindere a constatat că acolo se găseau deja de mai mulți ani mai multe grupe de credincioși, cari păziau Sabatul. Cum s'au format? Nu știu încă. Ceeace știm este, că ei au primit pe misionarul nostru cu brațele deschise și că l-au rugat slărilor să le trimeată un învățător ca să instruească pe copiii lor și să-i învețe să cunoască mai bine calea mântuirii.

Continentul negru, în care de mulți ani semănătorii Evangheliei au semănat sămânța mântuirii, este copt pentru seceriș. Sule și mii de locuitori ai Africei au auzit despre revenirea Domnului, și cu drag se pregătesc primind și păzind poruncile lui Dumnezeu. Negrii din Africa, odată deveniți creștini, sunt foarte credincioși și ajung să fie foarte iubii. Spiritul de abnegație al misionarilor noștri din Africa a slănit admirația tuturor. Un frate predicator, care a lucrat 27 de ani în Africa și care acum are 69 de ani, ar fi vrut să se înapoieze la postul său. Un alt misionar, care are acum 57 de ani, se înapoiază cu bucurie în inima Africei, unde fiica sa s'a căsătorit cu un misionar de acolo. Acești servi ai Domnului, cari ar fi avut o viață destul de confortabilă în patria lor civilizată, au renunțat la privilegiile vieții, și n'au prețuit să înfrunte cu bărbăție primejdia boalelor, a furiei sălbaticilor și a tuturor privațiunilor, numai de dragul lui Hristos și al acelora, cari trebuie să fie mântuiți în numele Său. Am fost profund mișcat de devotamentul lor, de conștiința datoriei, de voința cu care îmbrăbătau și pe alții să facă ca ei.

Aceas impresie mi-au făcut-o și MISSIONARII DIN INDIA. Unii dintre ei cari lucrează de 20—30 ani în aceeași țară misterioasă, au istorisit lucruri minunate despre efectele Evangheliei. Oamenii cari nu câștigă decât 180—200 lei pe lună din



-cari trebuie să întreje familia lor compu-  
să câteodată din șapte copii, găesc încă  
posibilitatea să dăruască 30—40 lei pen-  
tru lucrarea misionară. O văduvă, care se  
găsește într'o stare de sărăcie și mai ma-  
re, se privează de hrana ei pentru a face  
o ofrandă în favoarea fraților înfometaji  
din Rusia. Unii copii se lipsesc de un  
prânz, ba unii lineri se lipsesc de hrana  
dintr'o zi, pentru a putea contribui și ei  
cu un mic dar în lucrarea lui Dumnezeu.

În India Dumnezeu a făcut minuni pen-  
tru a deschide porțile înaintea Evangheli-  
ei. Unul din colportorii noștri întâlnește în-  
tr'o zi un om care purta pe umărul său  
o cruce de stofă și care mergea din loc  
în loc anunțând revenirea Domnului și  
păzirea zilei a șaptea ca zi de repaos.  
Întrebat în numele cui face aceasta, a răs-  
pus că o face în numele episcopului său.  
După ce a spus unde este sediul acestui  
episcop, colportorul nostru s'a dus la el  
și l'a întrebat cum a ajuns la această cre-  
dință. Episcopul i-a răspuns că Domnul  
i-a arătat în vis că trebuie să păzească  
ziua șaptea ca zi de repaos și să se pre-  
gătească pentru revenirea Domnului și că  
s'a hotărât să facă așa. Apoi i-a mai spus  
că este cu atât mai voios să împlinească  
această poruncă, cu cât el a recunoscut  
însuș aceste adevăruri celind însuș în  
Sfințele Scripturi. Auzind apoi că există  
numai în India, dar în toate părțile lumii  
credincioși cari profesază această  
credință, episcopul s'a umplut de bucurie  
și a invitat pe misionarul nostru să pre-  
dice în biserica sa.

Frații misionari din India au istorisit  
despre mai multe cazuri, când diferite  
persoane au recunoscut adevărul despre  
Sabatul și revenirea Domnului sub influen-  
ța directă a Bibliei. Lucrarea Domnului  
înlămpină multă opoziție în India, din cau-  
za castelor religioase fanatice. Numai prin  
practicarea creștinismului în faceri de bine  
și prin vindecarea bolnavilor, prejudi-  
cățile cad și sufletele primesc cu bucurie  
solia Evangheliei.

În India lucrarea a început în anul 1895.  
În Ianuarie 1895 sora Georgia Burrus s'a  
stabilit în Calcuta și a început să studie-  
ze limba Bengaleză. De atunci până astăzi  
numărul lucrătorilor noștri misionari  
a crescut la 487. Dar ce pot face acești  
487 de evangheliști față de o populație  
de 355 milioane de suflete cărora trebuie  
adusă Evanghelia! Piedicile cari îngreu-  
nează progresul rapid în India sunt:  
1) Numeroasele limbi cari se vorbesc a-  
colo. După ultima statistică se vorbesc în

India și Burma 220 limbi diferite. Miso-  
narii noștri au studiat mulți ani până au  
învățat să predice în 14 din aceste limbi.  
2) Castele religioase, și 3) Filozofia, cea  
filozofie subtilă a claselor culte, care a  
reușit să facă adepți, sub un nume sau  
altul chiar, și în orașele noastre europene.  
Cu toată subtilitatea ei, această filozofie  
n'a salvat niciodată vreun păcătos din pă-  
catele sale, nici n'a putut sădi vreo spe-  
ranță în inima sa. Ea a lăsat India în  
aceeaș stare vrednică de plâns. Acele co-  
pile, tinere văduve, cari niciodată în vie-  
ță n'au cunoscut pe bărbații lor, cu cari  
au fost căsătoriji încă dela naștere, filo-  
zofia Indiilor n'a fost în stare să le scoa-  
tă din starea de plâns în care se găesc,  
nici să dea mângâierea milioanele de  
oameni căzuți în mizerie.

Numai Evanghelia lui Isus Hristos poate  
da fericirea, și aceasta este propovăduită  
fără pregele milioanele de oameni din In-  
dia, de către misionarii A. Z. Ș.

Un fapt care poate interesează pe ce-  
tilorul acestui articol, este că Marele  
patriot Gandhi, al cărui nume este bine  
cunoscut, a fost aproape să primească  
adventismul înainte de a se dedica apos-  
tolatului actual. El a trăit câțva timp în  
Transvaal, în casa unui adventist, a cărui  
credință, după cum spune însuș Gandhi,  
a făcut cea mai favorabilă impresie asu-  
pra lui. El a ezitat câțva timp de a trece  
la creștinism, și s'a hotărât din nenorocire  
să ia poziție contra lui, socotind că creș-  
tinismul nu-l va putea permite să lucreze  
la ridicarea națiunii sale. Cu toate ace-  
tea el n'a uitat învățăturile lui Hristos. În  
India solia adventă a prins rădăcini, și nu  
va trece mult până când cei mântuiți din  
această țară, vor putea cu toți frații de  
aceiaș credință din lumea întreagă, să  
înlămpine voioși pe Domnul Isus în care  
au crezut și pe care-L așteaptă cu dor.

### Frații negri din America.

În anul acesta frații A. Z. Ș., de culoa-  
re neagră din America au avut pentru  
prima oară privilegiul să facă o dare de  
seamă oficială în public despre înlă-  
țoarea activității misionară. O serie de  
misionari negri, cari au ținut câte o scurtă  
dar elocventă cuvântare, au dovedit cu  
prisosință pulere de viață și talente ar-  
tistice și oratorice nebanuite. Diferitele  
înnuri religioase în cor, și duetele, quar-  
tele și soluri au întrecut prin execuția lor  
toate așteptările. Cu totul originali, frații  
noștri negri din America, au arătat în a-



devăr că sunt capabili de favoarea ce li s'a făcut, adică, de a fi puși în rândul și la rangul oamenilor civilizați și demni de harul Mântuitorului tuturor oamenilor. Istoria Negrilor din America este următoarea: După descoperirea Americii în 1892, marile puteri europene au început să descalce în lumea nouă. Abi în 1619, adică după vreo 300 de ani începură să aducă pentru serviciile lor sclavi africani, cari numără astăzi ca la 16 milioane în Statele Unite ale Americii. După vreo 240 de ani de grea sclavie, acești negri fură declarați liberi în 1865. Pe atunci numărau ca la 4 milioane de oameni, cari nu aveau bani, nici cultură, nici prieteni. Acum aproape 35 de ani solia adventă fu vestită și între ei de către frații noștri albi din America. De atunci lucrarea adventă s'a răspândit între negrii întregii Americi atât de mult încât trebuie în adevăr admirată. În primii 27 de ani fură câștigați pentru Hristos 3500 membri. În cei din urmă 8 ani numărul fraților negri s'a ridicat până la 7900, deci o creștere de 4400.

Valoarea caselor de rugăciuni clădite special numai pentru frații negri se ridică la 1.000.000 dolari. Lucrarea se face acum de 90 predicatori, 75 instructori și 20 lucrători biblici. În anul 1926 numărul școlărilor de copii și misionare eră de 50 cu un număr de 1500 elevi de rasă neagră. Ei mai au și cunoscuta școală superioară „Oakwood Junior College”, care este întreținută de misiune.

Am avut plăcerea să vorbesc și de data aceasta cu fratele W. H. Green, predicator și secretar al Departamentului negrilor, fost avocat și cu fratele Humphrey care predică în cea mai mare Comunitate de negri din New-York. Acesta din urmă îmi spunea că este „predicatorul celei mai mari adunări de negri din lume”.

### INCHEIERE.

Din cele văzute și auzite și pe temeiul rapoartelor mulțimii de martori, cari ca și mine veniseră ca delegați ai aceleași biserici A. Z. S., din întreaga lume, pot afirmă că aceasta a fost cea mai mare adunare generală a denominațiunii noastre generală dela 1863 încoace. Spiritul de abnegațiune, de deplin devotament al misionarilor, unirea, armonia, pacea și iubirea cari au caracterizat această adunare a slujitorilor Evangheliei, m'au convins mai mult decât oricând că lucrarea în care ne găsim, nu este o lucrare omenescă, ci chiar lucrarea lui Dumnezeu. Văzând mărimea și splendoarea operii de



O vizită la mormântul E. O. White din Battle Creek.

evangelizare întreprinsă de A. Z. S., în toate țările și limbile de pe pământ, și mai ales în triburile păgâne ale Africii, Americii de Sud și Australiei, oricine este îndreptățit să recunoască, că Organizația aceasta religioasă este menită să săvârșească opera de regenerare și de înnoțire a neamului omenesc. Ea este deci vrednică numai să ființeze și să se mențină, dar să fie admirată și sprijinită de cei ce văd cu ochi buni răspândirea Evangheliei lui Hristos în omenire.

Ceice au participat la cuvântările, și discuțiunile interesante, din sesiunea aceasta, au fost profund mișcați, și puternic întăriți în credință, că aceasta este ultima solie pe care Dumnezeu o vestește în mijlocul acestei generațiuni.

Am plecat cu toții înapoi în țările de unde am venit, întăriți și oțeliți cu forțe și speranțe noi, și cu hotărârea de a învinge orice obstacole pe care vrăjmașul s'ar încercă să le puie în cale, până când lucrarea se va fi făcut, și Domnul va fi venit, să strângă pe toți mântuiții Săi în împărăția Lui, care nu va mai avea sfârșit.

P. P. Paulini.



# LECȚIUNI PENTRU COPII.

*Lecțiunea 11—11 Septembrie, 1926.*

## Drumul spre Emaus; Isus se arată la doi ucenici.

*Textul biblic:* Luca 24, 13—48; Ioan 20, 19—31.

*Texte paralele:* Marcu 16, 12—14.

*De memorizat:* „Nu fii necredincios, ci credincios”. Ioan 20, 27.

1. În după amiaza zilei în care Domnul Isus se sculase din morți, doi ucenici mergeau grăbit spre Emaus, un sat la vreo 8 mile depărtare de Ierusalim. Așa cum mergeau pe cale, „vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase”. Ei auziseră că mormântul se golise, și deasemenea că femeile văzuseră îngeri și că întâlniseră pe Isus. Oricum aceste lucruri nu li se păreau adevărate, și inimile lor erau îndurerate și neliniștite.

2. Înainte de a se fi depărtat prea mult, „Isus S'a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei.” Ei dădură puțină importanță aceluia care se alătură lor, și ei îl credeau a fi un străin, căci la început „ochii lor erau împiedecați să-L cunoască”. Astfel cum vorbeau ei împreună, Isus zise: Ce vorbe sunt acestea pe cari le schimbați între voi pe drum? Și ei s'au oprii, uitându-se miraji.

3. „Drept răspuns, unul din ei numit Cleopa, l-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s'a întâmplat în el zilele acestea?” „Ce?” le-a zis El. — Și ei l-au răspuns: „Ce s'a întâmplat cu Isus din Nazaret, care eră un procc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum proeții cei mai de seamă și mai mari noștri L-au dat să fie . . . răslignit”.

4. „Cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi decând s'au întâmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s'au dus disdediminează la mormânt, nu l-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, cari ziceau că El este viu”.

5. Atunci Isus le vorbi mai departe ca un străin. El le spuse că ei sunt „cu inima întârziatori a crede în celece au spus profeții”. El le dovedî cum că profeții au spus, că Isus va veni, și că va fi dat morții, și că El va învia din nou.

6. În timp ce vorbeau, ajunseră la satul spre care plecaseră. Isus se prefăcu că vrea să meargă mai departe, însă ucenicii erau așa de interesați de celece le spusese încât îl rugară ca să rămână cu ei.

7. „Pe când sedeau la masă cu ei, a luat pâine, și, după ce a rosiit binecuvântarea, a frânt'o, și le-a dat-o”. Din pricină că Isus își înlinse mâinile spre a binecuvânta pâinea, cei doi ucenici au fost foarte mult surprinși căci El făcea la fel cum obișnuia să facă iubitul lor învățator. Privind cu atenție, ei văzură urmele cuțelilor în mâinile Sale. Atunci cunoscură amândoi că eră Isus Domnul care înviase, dar când se ridicară să se închine Lui, El dispăru îndată.

8. „Și au zis unul către altul: Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbiă pe drum?” Uitaseră și de foame și de oboseală. Se sculară dela masă și alergară înapoi spre a duce aceluși veste și ucenicilor din celate.

9. Ucenicii se duseseră în acea cameră de sus unde Isus fusese ultima dată cu ei, și unde El sărbătorise Paștele împreună cu ei, și unde le mai arălasese cum să serbeze Cina Domnului. Aci ei „au găsit pe cei unsprezece și pe ceice erau cu ei, adunați la un loc”.

10. Și acești doi intrară în camera de sus unde se ascuseseră ucenicii de frica iudeilor și auziră pe cineva zicând: „A înviat Domnul cu adevărat, și S'a arătat lui Simon (Petru)”. Atunci ei spuseră ce le-a vorbit, pe cale spre Emaus, un oarecare pe care îl socotiau a fi un străin, și „cum L-au cunoscut la frângerea pâinii”. În timp ce vorbeau aceste lucruri, „Insuș Isus a stătu în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!”

11. Ucenicii nu îl văzuseră că a intrat în cameră, deci când auziră acea voce prietenoasă „s'au înspăimântat și înfricoșat. . . . Dar El lea zis: Pentru ce sunteți turburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipățiți-Mă și vedeți. . . . Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.

12. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare? l-au dat o bucălică pe pește fript și un fagur de miere. El le-a luat, și a mâncat înaintea lor”.

13. Toba, unul din cei doisprezece, nu eră de față când Isus S'a arătat lor în



camera de sus. „Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!“ Dar el (Toma) le-a răspuns: Până ce nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede“.

14. „După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și eră și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stălut în inijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!“ Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți Degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și nu fi necredincios, ci credincios.“

15. „Drept răspuns, Toma l-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu!“ „Tomo“, i-a zis Isus, „pentru că M'ai văzut, ai crezut. Ferice de ceice n'au văzut și au crezut“.

### Intrebări.

1. Unde mergeau doi ucenici? Ce vorbiau ei? De ce erau triști?

2. Pe cine întâlnește pe cale? Cine credeau ei că este? Ce îi întreabă Domnul Isus?

3. Pentru ce gândi Cleopa că acest om trebuie să fie străin de Ierusalim? Ce lucruri spuseră ei că s'au întâmplat?

4. Ce li mai spuseră ei?

5. Ce spuse Isus în pricința inimilor lor? Ce le dovedî El că au spus profeti?

6. Unde au ajuns? Ce a făcut Domnul Isus? Ce L-au rugat ei?

7. Ce a făcut Domnul Isus înainte de a mânca? Ce a făcut pe ucenici să fie mirați? Ce năzură ei când priviră mai atenți? Ce cunoscură imediat? Ce se întâmplă atunci?

8. Ce schimbare avu loc în simțimintele lor? Ce se grăbiră să facă?

9. Spre ce loc din Ierusalim merseră ei? Ce se întâmplase aci? Cine erau adunați acolo?

10. Ce cuvinte auziră când intrară în camera de sus? După aceea ce spuseră ei? Ce se întâmplă în timp ce vorbiau? Ce le spuse Domnul?

11. Ce influență avu glasul Lui asupra ucenicilor? Ce îi întreabă Domnul Isus? Ce le arată El?

12. Cum se silî Domnul Isus să-i convingă că eră El însuși?

13. Ce știi despre Toma?

14. Când revenî din nou Domnul Isus între ei? Cum îi salută iarăși? Ce îi spuse lui Toma să facă? În loc să fie necredincios cum voia Isus ca să devie Toma?

15. Cum răspunde Toma? Cine, în afară de Toma, sunt mai fericiți?

Lecțiunea 12—18 Septembrie, 1926.

## Domnul se arată încă odată ucenicilor.

Textul biblic: Mat. 28, 16—20; Ioan 21, 1—25; 1 Cor. 15, 3—7.

De memorizat: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.“ Matei 28, 20.

1. Ucenicii nu părăsiră Ierusalimul până la încheierea Paștelui. Lipsa lor din cetate ar fi fost observată în acest timp și ar fi dat preoților un motiv de a-i invinui. Când se sfârși sărbătoarea, își îndreptară cu veselie fețele lor spre Galilea. Acum erau aci numai unsprezece ucenici, căci Iuda, care vânduse pe Isus, murise.

2. Deseori fuseseră ucenicii împreună cu Isus lângă marea Galileei, și acum ei se adunară acolo într'un loc retras. Multe minuni și multe lucruri pe cari le spusese Isus, trebuie să le fi venit în minte din clipa venirii lor iarăși la marea aceasta. De multe ori, înainte de a fi fost chemați de Isus, pescuiseră în aceste ape, și acum din nou se îmbrăcaseră în costumul de pescari.

3. Acolo erau adunați la olaltă Simon Petru, Toma, Natanael, Iacob, Ioan și alții doi. Deodată Simon Petru zise: „Mă duc să prind pește“. „Mergem și noi cu tine“, i-au zis ei. Au ieșit și au intrat într'o corabie; și n'au prins nimic în noaptea aceea.

4. „Și făcându-se dimineață Isus fu la țarm, dar ucenicii nu șiau că este Isus. Deci Isus le zice: „Copii nu cumva aveți ceva de mâncare?“ Nu, li răspunseră. Iar El le zise: Aruncați plasa în partea slângă a vasului, și veți afla. Deci aruncară și nu mai puteau să o tragă din pricina mulțimii de pește.

5. „Atunci ucenicul acela (Ioan) pe care-l iubiă Isus, zice lui Petru: „Este Domnul!“ Petru eră așa de vesel încât în graba spre a veni la Domnul, se aruncă în apă și în curând fu lângă Isus. Ceilalți ucenici veniră cu mica lor corăbioară, trăgând după ei mreaja cu pești. Când au ieșit la țarm au văzut acolo jăratec de cărbuni, pește pus deasupra și pâine.

6. „Isus le-a zis: „Aduceți din peștele pe care l-ați prins acum“. Simon Petru s'a suit în corăbioară, și a tras mreaja la țarm, plină cu o sulă cincizeci și trei de pești mari; și cu toate că erau atâția, nu



s'a rupt mreața. „Venii de prânziți“, le-a zis Isus. Și niciunul din ucenici nu cuteză să-L întrebe: „Cine ești?“ Căci știau că este Domnul. Isus S'a apropiat, a luat pâinea, și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele. Aceasta eră a treia oară când Se arătă Isus ucenicilor Săi, după ce înviase din morți.

7. „După ce a prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia (ceilalți ucenici)?“ „Da, Doamne,“ l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc“. Isus i-a zis: „Paște mieluseii Mei“. I-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ „Da, Doamne“, l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc“. Isus i-a zis: „Paște oițele Mele!“

8. „A treia oară i-a zis: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ Petru s'a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?“ Și l-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc“. Isus i-a zis: „Paște oițele Mele!“

9. Când Domnul Isus zise lui Petru să dea de mâncare mieluseilor și oișelor Sale, El vroia să spună lui Petru să hrănească poporul Său, copiii Săi, cu pâinea vieții, învățându-i despre Isus care a murit spre a-i mântui din păcatele lor. Petru tăgăduise pe Domnul Isus de trei ori; acum el dădă de trei ori asigurarea că îl iubește. Petru ajunsese un predicator blând, și aduse pe mulți să creadă în Isus și să se pocăiască de păcatele lor. După ce Isus se sui la ceruri, El dădă lui Petru putere să facă multe minuni în numele Său.

10. Pe căi diferite se răspândi vestea că Domnul ar fi în Galilea. La timp hotărât, aproape cinci sute de credincioși veniră în grupuri mici pe acea parte a muntelui, fiind doritori să afle cât mai mult dela acel cari văzuseră și auziseră dela Domnul Isus, scoțând în evidență ce spusese profesii, și arătând că Isus le-a împlinit întocmai. Toma istorisî înălțămplarea cu necredincioșia sa, și cum Domnul i-a arătat urmele cuieiilor în mâinile, picioarele și coasta Sa.

11. Deodată Isus stătă înaintea lor. Nimenia nu îl văzură venind, dar El eră acolo. Și când îl văzu poporul „l s'au închinat, dar unii s'au îndoit“. Domnul Isus le explică din nou Scripturile cu privire la El însuș, astfel încât poporul pută să cunoască pentru ce a venit pe pământ, și să poată avea viață veșnică de vor crede că El este Mântuitorul lor.

12. După aceeași Isus spuse: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Spirit). Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin“.

### Intrebări.

1. Pentru ce nu părăsiseră ucenicii Ierusalimul mai înainte de încheierea sărbătorii? Apoi ce au făcut ei cu veselie? Din cei unsprezece câți rămăseseră credincioși?

2. Unde meraseră ucenicii când ajunseră în Galilea? Ce trebuie să-și fi adus aminte când veniră la marea Galileei? Cum erau îmbrăcați acum?

3. Cine erau adunați acolo? Ce au făcut ei?

4. Cine eră acolo de dimineață? Ce le spusese El? Care fu rezultatul că au ascultat?

5. Ce spuse Ioan lui Petru? In graba sa ce făcu Petru? Ce văzură ei când ajunseră la țarm?

6. Ce le-a spus Domnul? Ce a făcut Simon? Deși erau atâția, ce nu s'a întâmplat? Ce nu cutezau ei? Pentru a cătea oară eră această arătare a lui Isus după înviere?

7. Ce întrebare puse Domnul lui Petru? Ce răspunse El? Ce îi spuse Isus să facă? Ce îi spuse Domnul a doua oară?

8. Ce spuse Isus pentru a treia oară? Cum se simți Petru? Ce răspuns dădă el? Ce îi spuse atunci Domnul Isus?

9. Ce vroiu să spună El lui Petru? Ce ajunse el apoi? Ce putere îi dădă Isus?

10. Ce veste se răspândi printre oameni? Ce doriau ei mult să afle? Cum se siliră ucenicii să-i ajute? Ce le spuse Toma?

11. Cine stătă deodată înaintea lor? Ce făcură unii dintre ei când îl văzură? Ce le explică Domnul Isus din nou? Numai în ce chip se poate avea viața veșnică?

12. La încheiere ce le spuse El ucenicilor? Ce făgăduință dădă El? Pentru cât timp este adevărată această făgăduință?



Lecțiunea 13—18 Septembrie 1926.

## Repetiția.

De memorizat: Repetiția textelor de memorizat din timpul trimetrului.

1. In camera de sus unde a fost ținută sărbătoarea Paștelui, Domnul Isus spuse ucenicilor că El va fi cu ei doar un timp scurt. El întări inimile lor vorbindu-le despre locuințele cerești pe cari El va merge să le pregătească. El spuse: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”.

2. Părăsind camera de sus, Isus împreună cu ucenicii Săi trecură prin o mulțime de străzi și ieșiră afară la câmp îndreptându-se spre muntele Maslinilor. Văzând o vișă, Isus spuse: „Eu sunt vișe, voi sunteți coardele. Cine rămâne (trăește) în Mine, și în cine rămâne Eu, aduce multă roadă (fapte bune): căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. Coardele care sunt tăiate din vișă, sunt aruncate în foc.

3. Domnul Isus merse în Grădina Ghetsemani, turburat și trist. La intrare El lăsă pe cei mai mulți din prietenii Săi, însă luă cu El pe Petru, Iacob și Ioan. El ceru acestor trei să vegheze cu El în timp ce El se va duce puțin mai departe și se va ruga. Ucenicii așipiră și în curând adormiră. Domnul Isus se rugă cu atâta putere încât „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, cari cădeau pe pământ”. Un înger veni și li dădu puteri. Iuda conduse pe dușmanii lui Isus la El în grădină. Iuda veni lângă Isus și li sărută, spre a arată care este Isus. Domnul Isus fu luat, legat cu frânghiile și dus de acolo.

4. Isus fu dus înaintea preotului cel mare, unde fu acuzat de martorii minciנוși. Isus nu răspunse la lucrurile cari nu erau adevărate. Atunci marele preot îl întreabă dacă El este Fiul lui Dumnezeu. Isus spuse: „Sunt”. Marele preot spuse că nu mai are nevoie de o altă mărturisire, căci Isus a adus defăimare. Toți primiră ca El să fie omorât. Iuda aduse înapoi banii pe cari îi promisese dela profeți spre a vinde pe Domnul, și spuse că Isus este nevinovat. Dar profeții nu vroiră să asculte pe Iuda. După aceea el merse și se spânzură. Petru fusese întrebat de trei ori dacă cunoaște pe Isus, și de fiecare dată el spuse că nu. Pe urmă însă fu

foarte trist din pricina păcatului său.

5. Isus fu dus înaintea lui Pilat, guvernatorul roman. Pilat spuse că el nu îl găsește nici o vină, și doriă să-L libereze; dar evreilor nu le conveni lucrul acesta.

6. Pilat trimese pe Domnul Isus la Irod Antipa, însă acest rege nu putu să-L găsească vreo vină. El se mânie când Isus nu vroii să săvârșească o minune pentru gustul lui, și îngădui ostașilor să-și bată joc de Isus socolindu-L ca rege. După aceasta îl trimise îndărăt la Pilat. Acesta scoase din închisoare pe Baraba, și întrebă pe evrei, pe cine vor ca să-l pue în libertate, pe Baraba sau pe Isus. Ei strigară să libereze pe Baraba și să răstignească pe Domnul Isus.

7. Pilat dădu soldașilor pe Isus să-L ia și să-L răstignească. Întăiu L-au bătut, apoi L-au îmbrăcat cu o haină stacojie și l-au pus o coroană de spini și se plecau înainte Lui, zicând: „Plecăclune, împăratul Iudeilor!” Ei îl scuipau și îl loviau în cap. După aceasta îl duseră pe coasta numită Calvarul (Golgota), unde fu răstignit între doi tâlhari.

8. Unul dintre tâlhari se căi de păcatele lui, și ceru lui Isus să-L mântule spre a fi în împărăția Sa. Îndată Isus îl iertă, și îi spuse că va fi mântuit. La amiază un înlunec mare acoperi pământul și dușmanii lui Isus se înfricoșară de cele ce au făcut. Isus a suferit pentru noi, și a simțit la fel cu omul păcătos când își dă seama că este pierdut pentru veșnicie. Dar Domnul Isus nu a făcut nici un rău. El a purtat păcatele și nelegiuirile noastre, pentru că noi înșine nu am fi putut să le purtăm.

9. Isus muri pe cruce. Ucenicii erau cu inima sfâșiată, căci ei nu își amintiau că El le spusese că va învia din nou. Iosif, un om bogat, obținu învoirea dela Pilat să ia corpul lui Isus depe cruce, și împreună cu Nicodem făcură cu multă grijă toate cele ce erau de nevoie pentru înmormântarea lui Isus. El fu așezat în propriul mormânt nou tăiat al lui Iosif, și care eră tăiat în stâncă și așezară o piatră mare peste ușă. Mormântul fu sigilat, și acolo fu lăsată o gardă de soldași spre a-L păzi. Dar în zorii zilei celei de a treia, veni un înger și prăvăli stâncă. Atunci Isus fu chemat afară din moarte, iar soldașii căzură ca morți înaintea Lui.

10. Maria Magdalena fu prima care veni la mormânt în dimineața primei zile a săptămânii. Când văzu piatra prăvăliă, ea alergă să spună ucenicilor. Alte femei cari veniră la mormânt, văzură un



vinger strălucitor, însă Domnul nu era acolo. După puțin timp Isus se arătă Mariei, și celorlalte femei. Garda romană alergă în cetate și spuseră ce s'au întâmplat. Evreii le dădură o mare sumă de bani spre a ascunde adevărul și pentru a spune că ucenicii au furat corpul Domnului Isus în timp ce ei dormeau.

11. Domnul Isus se arătă la doi ucenici cari mergeau pe câmp. La început ei nu îl cunoscuseră; dar când înălță mulțumire înainte de a mânca, ei văzură urmele cuțelilor în mâinile Sale. În timp ce ucenicii vorbeau în camera de sus, Isus apără înaintea lor. După opt zile veni din nou între ei.

12. Domnul Isus se întâlni cu ucenicii în Galilea. El se arătă lui Petru și celorlalți cari pescuiau. Mai târziu se întâlni cu aproape cinci sule de credincioși. Lor le dete solia din Matei 28, 16—20 și făgăduința: „Iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (lumii)“.

### Intrebări.

1. Ce spuse Isus ucenicilor în timp ce erau adunați în camera de sus? Cum căută El să-i întărească?

2. Unde meraseră după aceea? Ce învățătură dădă Isus ucenicilor?

3. Pe cine luă cu El în grădină? Ce au pierdut ei în această oră de încercare a Domnului? Cât de puternic se rugă El? Ce parte avu Iuda în prinderea lui Isus?

4. Înaintea cui fu dus? Cum căută Iuda să înlătore răul făcut?

5. Unde mai fu dus Domnul Isus? Ce spuse Pilat despre El?

6. La cine îl trimise Pilat? Ce făcu pe Irod să se mânie? Cum batjocoriră soldații pe Isus? Când fu adus din nou înaintea lui Pilat, ce alegere dădă voie să facă evreii? Ce alegere făcură ei?

7. Cum s'au purtat acum cu Isus? La ce loc fu dus să fie răstignit? Cine au mai fost crucificați împreună cu El?

8. Care lucru arată că unul dintre tâlhari era trist din pricina păcatelor lui? Ce făcu Isus pentru el? Ce se întâmplă la amiază? Ce simțământ grozav cunoscă Isus fiind pe cruce? Pentru ce suferi în chipul acesta?

9. Când a murit Isus, cum erau ucenicii? De ce? Cine se îngriji cu multă atenție de corpul Lui? Unde aveă să se odihnească pentru Sabat?

10. Cine a vizitat mormântul? Ce au văzut? Cui se arătă Domnul Isus în

această dimineață? Ce știi despre gardă?

11. Cui se mai arătă Isus? Cum îl cunoscuseră? Ce se grăbiră să facă? Când se întâlni Isus cu ucenicii Săi?

12. La ce loc vorbiseră ucenicii să meargă? Cui se arătă mai întâiu Isus în Galilea? Ce solie dădă celor aproape cinci sule de credincioși? Ce făgăduință dădă El?

### Textele de memorizat din timpul trimestrului.

1. „Să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimânte“. Ioan 14, 27.

2. „Eu sunt vița voi sunteți coardele“. Ioan 15, 5.

3. „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispiță“. Mat. 26, 41.

4. „Desprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința“. Isaia 53, 3.

5. „El n'a făcut păcat, și în gura Lui nu s'a găsit viclesug“. 1 Petru 2, 22.

6. „Dar El eră străpuns pentru păcatele noastre, sdrobotit pentru fărădelegile noastre“. Isaia 53, 5.

7. „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“. Ioan 15, 13.

8. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. Ioan 1, 29.

9. „Eu am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s'o fac“. Ioan 17, 4.

10. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ 2 Cor. 15, 55.

11. „Nu fii necredincios, ci credincios“. Ioan 20, 27.

12. „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Matei 28, 20.

13. Repetiția textelor de memorizat din timpul trimestrului.

### Lecțiunea 1 — 2 Octombrie, 1926.

#### Înălțarea lui Isus.

Textul biblic: Eapl. 1.

Versetul de memorizat: „Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.“ Eapl. 1, 11.



1. Vieața lui Isus pe pământ, ca om, aproape se sfârșise. Venise aci ca prunc și-si aflase leagăn în staulul din Belleem. A crescut mare în Nazaret. Ajungând bărbat, a pornit printre oameni învățându-i și vindecând bolile lor. Fusese prins de către vrăjmașii Săi, răstignit pe cruce, și apoi îngropat. Acum a înviat din mormânt, și S'a întâlnit cu ucenicii Săi. Prin moartea și învierea Sa, El a croit o cale pentru toți cari cred în El ca să fie salvați. El făcuse toate lucrurile despre cari profesii spusese că trebuia să le facă Mântuitorul când va fi pe pământ.

2. Ucenicii se simțeau foarte fericiți după ce Hristos, ridicându-se din mormânt, venise la ei. Inima lor era plină de bucurie și veselie când Domnul le răspunde la întrebările lor, și-i ajută să înțeleagă Scripturile. Il întrebară pe Domnul dacă nu cumva acum ar vrea să devină regele lor și să trăească aci totdeauna.

3. Pareă că ei nu înțeleg că Isus trebuie să se înloarcă la Tatăl Său în ceruri, deși le spusese odată că se duce să le pregătească loc și că după aceea iarăș va veni, să-i primească la Sine.

4. Intr-o zi Isus se duse cu ucenicii Săi într-un loc liniștit de lângă Betania. Când se adunară în jurul Lui, le făgădui că foarte curând are să le trimeată Spiritul Sfânt să le ajute. Ei trebuia să așepte în Ierusalim până vor fi primit făgăduința. Apoi le spuse: „Voi veți primi o putere când Spiritul Sfânt se va coborî peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”

5. Acelea au fost cuvintele din urmă pe cari Domnul Hristos le a spus ucenicilor Săi. Când a încetat de a mai vorbi, a întins mâinile Sale binecuvântându-i, și un nor de îngeri s'a coborât asupra Muntelui Maslinilor unde se aflau ei. „Pe când îi binecuvânta, S'a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer.” Luc. 24, 51. Pe când ucenicii se uitau la El, „S'a înălțat la cer, și un nor (de îngeri) L-a ascuns de ochii lor.”

6. Ucenicii încă se uitau țintă spre cer, și „ială că li s'au arătat doi oameni îmbrăcați în alb.” Acești doi îngeri strălucitori vorbiră către ucenicii, zicând: Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând spre cer.”

7. La aceste cuvinte inima ucenicilor s'a umplut de bucurie. Ei se grăbiră să

meargă înapoi la Ierusalim în camera de sus unde se aflau atunci câțiva dintre ucenici. Cu ei împreună eră Maria, mama lui Isus, și alte femei cari credeau în El, făcând la un loc un număr de o sută douăzeci.

8. Toți acești bărbați și toate aceste femei credincioase începură să ceară prin rugăciune binecuvântarea făgăduita a Spiritului Sfânt. Ei și-au recunoscut toate păcatele, au cerut iertare unul dela altul, și au îndreptat toate relele pe cari le făcuseră. Când se gândiau cum supăraseră de multe ori pe Domnul prin iubirea lor de sine și prin necredința lor, se rugau cu multă căldură să fie iertați. În felul acesta căutau ei să-și pregătească inima pentru a primi marea binecuvântare a Spiritului Sfânt. Nunumai că în timpul cât erau laolaltă se rugau lui Dumnezeu, dar se duceau în fiecare zi la templu, „lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu”. Luc. 24, 53.

9. Intr-o zi Petru se ridică în mijlocul credincioșilor și vorbi despre Iuda care se numărara între cei doisprezece. Petru gândia, că Iuda fiind mort, și mai ales fiindcă trădase pe Domnul în grădina de noaptea aceea în grădina, un altul trebuia să fie ales în locul lui.

10. Petru zise: „Dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, începând dela bolezul lui Ioan și până în ziua când S'a înălțat El dela noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.” După ce s'au rugat Domnului să-i conducă, Matia a fost ales să ia locul lui Iuda.

## Întrebări.

1. La care parte din vieața lui Isus am ajuns noi acum în lecțiunea noastră? Cum venise El pe pământ? Unde a crescut El mare? Ajungând bărbat, ce a făcut El pentru oameni? Cum s'au purtat vrăjmașii Săi cu El? Cum și-a arătat El puterea după aceea? Ce cale a croit în felul acesta pentru toți cei ce vor crede în El? Ale căror cuvinte s'au împlinit în vieața Sa?

2. Cum se simțeau ucenicii după ce Domnul înviase din mormânt? Ce ajutor căută Domnul să le mai dea? Ce au întrebat ei pe Isus cu privire la planurile Lui?

3. Ce pareă că nu înțeleg ucenicii? Ce le spusese Isus odată că va face?



4. Unde a dus odată Isus pe ucenicii Săi? Pe când stau ei acolo ce făcură ei? Ce făgăduința le dădă Domnul? Unde trebuia ei să aștepte pogorîrea Duhului Sfânt? Unde trebuia să mărturisească ei oamenilor despre Isus?

5. Când Isus întinse mâinile să-i binecuvinteze, ce se petrecu? Ce au văzut ucenicii când au privit după El?

6. Cine a apărut ucenicilor când ei priviau spre cer? Ce au spus acești îngeri?

7. Cum au mângâiat pe ucenici aceste cuvinte? Unde au plecat ei de grabă? Cine s'au adunat în odaia de sus?

8. Ce au început să ceară în rugăciune acești oameni credincioși? Cum au căutat ei să pregătească inima lor pentru primirea Sfântului Duh? Unde au mers ei în fiecare zi spre a aduce laudă?

9. Ce a spus într-o zi cu privire la Iuda? Ce gândia Petru că e de făcut?

10. Ce lucru trebuia să se fi petrecut cu omul care trebuia să fie ales ca un nou ucenic? De ce era necesar lucrul acesta? Cine a fost ales să ia locul lui Iuda?

## Lecțiunea 2—9 Octombrie, 1926.

### Coborîrea Duhului Sfânt.

Textul biblic: Fapt. 2, 1—21.

Versetul de memorizat: „Oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit.” Fapt. 2, 21.

1. Un nor de îngeri luase pe Isus „din privirea lor”, dar ucenicii încă erau în privirea lui Isus. El îi văzu cum se grăbesc spre Ierusalim și spre odaia de sus, pentru a aștepta revărsarea Sfântului Spirit. Ei începură să gândească la cele spuse de Isus înainte de moartea Lui, cuvinte pe cari ei nu le înțeleseseră.

2. Pe când vorbeau ei despre Isus și despre lucrurile pe cari le spusese, înțeleseră care era lucrarea pe care le-o lăsase de făcut. Ei ar fi dorit să mai trăească odată anii când Isus fusese cu ei, ca să-I poată arăta cât de arzător îl iubesc. Ei simțiau că nici un lucru nu ar fi fost prea greu, nici un tratament pe care l-ar fi primit nu ar fi fost prea crud, numai să fi putut spune lumii adevărul despre Isus, Mântuitorul lor iubit.

3. Isus fusese răstignit în cursul Paștilor. La patruzeci de zile după învierea Sa S'a înălțat la cer. Ucenicii au stăruit în rugăciuni, mărturisindu-și păcatele, și ce-

rând Spiritul Sfânt, timp de zece zile, sau până la sărbătoarea secerișului, sau a primelor fructe, pe care o țineau Iudeii.

4. Această sărbătoare cădea tocmai în a cincizecia zi dela învierea lui Isus, și era numită Pentecost, care înseamnă a cincizecia. „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună adunați în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăiul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt.”

5. Sfântul Duh a dat ucenicilor să facă ceea ce era atunci de mai mare trebuință. Imediat au și primit puterea să vorbească adevărul în limbi pe cari nu le învățaseră; tot așa de curgător ca în propria lor limbă. În vremea aceea veniseră la Ierusalim mulți oameni din multe părți ca să ia parte la sărbătoarea cea mare a secerișului. Străinii aceștia vorbeau diferite limbi, și n'ar fi putut înțelege cuvintele ucenicilor.

6. Când oamenii înțeleseră că se întâmplase o minune, mulți au venit și s'au adunat în acel loc. Mare a fost mirarea lor când fiecare „îi auzia vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecarea din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

7. Străinii aceștia erau foarte surprinși, „zicând unii către alții: „Ce înseamnă această?” Preoții și mai marii orașului cari cunoscuseră pe Isus erau mânțiți. Ei îl duseră la moarte; dar iată că acum ucenicii Lui spuneau în toate limbile vorbite pe atunci povestea vieții și morții lui Isus. În bătaie de joc ei ziceau despre ucenici: „Sânt plini de must!”

8. Când Petru auzi aceasta se ridică repede în picioare și spuse cu voce tare, că ei nu erau beți; dar că ceace se întâmplase erau tocmai lucrurile despre cari Dumnezeu spusese că trebuie să aibă loc. Spiritul lui Dumnezeu începuse să lucreze cu putere prin oameni, tocmai așa după cum cu sute de ani mai înainte spusese profetul Ioel: „În zilele depe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”. Petru le mai spuse că „oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit”.

### Intrebări.

1. Când ucenicii nu mai puteau să vadă pe Isus, cine putea să-i vadă pe



ei? Ce i-a văzut Isus că face? La ce au început ucenicii să gândească?

2. Ce n'au înțeles ei? Ce doriau ei? Cum simțiau ei despre lucrul ce ar fi avut să facă?

3. În timpul cărei sărbători fusese răstignit Isus? Câte zile au trecut după învierea Sa, până la înălțarea Sa la cer? Câte zile au petrecut ucenicii mărturisindu-și păcatele și rugându-se pentru Sfântul Duh? Ce sărbătoare se ținea la sfârșitul acelor zile?

4. Ce însemnează cuvântul Pentecost? Când ucenicii erau adunați în ziua Cincizecimii, ce se întâmplă deodată? Cu ce au fost ei toți plini?

5. Ce putere le-a dat Spiritul Sfânt? De ce erau în Ierusalim mulți străini? De ce nu ar fi putut ei să înțeleagă pe ucenici?

6. Când se făcu cunoscut cele petrecute cu ucenicii ce făcu mulțimea? Care lucru a pricinuit mare surpriză? Ce spuneau ei unii către alții?

7. Ce alt lucru au mai întrebat străinii? Care lucru făcea pe preoții și mai marii orășului ce cunoscuseră pe Isus să fie supărați? Ce spuneau ei în batjocură?

8. Cine se ridică în picioare și le răspunde? Ce spuse Petru despre cele petrecute? Care profet scrisese cu mult timp mai înainte despre acest lucru? Ce spuse Dumnezeu că va face în zilele depe urmă? Cine zicea Petru că va fi mântuit?

## Lecțiunea 3—16 Octombrie, 1926.

### Predica lui Petru; mulțimea vine la credință.

Textul biblic: Eapl. 2, 22—47.

Versetul de memorizat: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie bolezat în Numele lui Isus Hristos... și veți primi darul Sfântului Duh.” Eapl. 2, 38.

1. Lumea se adună în jurul ucenicilor în ziua Cincizecimii, doritoare să audă despre Isus. Ei șliau că se petrecuse un lucru neobișnuit, și că acești oameni umili cari fuseseră urmași ai lui Isus, erau acum foarte mult binecuvântați de Dumnezeu.

2. Petru care cu câteva săptămâni mai înainte se temuse să spună în fața unei servitoare că este cunoscut cu Isus, plin de îndrăzneală spunea acum: „Bărbați Izraeliți! ascultați cuvintele acestea! Pe

Isus din Nazaret, om adevărat al Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrurile pline de putere, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru,.... voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâinile celor fărădelege... Pe acest Isus Dumnezeu L-a înviat, și noi toți suntem martori ai Lui.”

3. Petru le spusese foarte limpede, că Isus pe care ei îl daseră la moarte acum nu mai eră în mormânt. Dumnezeu îl înviase. El se ridicase la ceruri. Ucenicii înșiși îl văzuseră cum se înălță. El se află la dreapta lui Dumnezeu, și în ziua aceea revărsase Spiritul Sfânt asupra lor așa cum le făgăduise, înainte de a plecă.

4. Petru încheie cuvântarea sa, spunând cu îndrăzneală: „Să știie bine dar, toată casa lui Izrael, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care l-ați răstignit voi.”

5. Ne putem lesne închipui cum trebuie să se fi îngrămădit oamenii să asculte pe Petru. Preoții erau infuriți, fiindcă ei își făcuseră socoteala că ucenicii, prin moartea conducătorului lor, vor fi cuprinși de întristare și desamăgire. În loc de așa ceva, ei n'aveau nici o frică, și spuneau cu multă îndrăzneală, că Acela pe care preoții îl răstigniseră eră Fiul lui Dumnezeu.

6. Unii dintre cei de față slăruiseră pe lângă Pilat să răstignească pe Isus. Când Isus și tâlharul Baraba slătuseră în fața lor înainte scaunului de judecată, și Pilat întrebase care din cei doi să fie liberat, ei strigaseră: „Nu pe acesta, ci pe Baraba”. Când Pilat își spălase mâinile zicând: „Sunt nevinovat de sângele acestui drept” ei strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”.

7. Când auziră dar cuvintele lui Petru, au început să tremure și „erau străpunși prin inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă,” le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie bolezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt de parte acum, în oricât de mare număr îi va chemă Domnul, Dumnezeuul nostru.”

8. „Ceice au primit propovăduirea Lui, au fost bolezăți; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s'a adăugat aproape trei mii de suflete... Fiecare eră plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.”



9. Ucenicii erau plini de bucurie vădând marea număr de oameni cari ajunseseră să creadă în Isus. Ei știau că acesta nu eră rodul muncii lor. Sfântul Duh trimisese cuvintele ca pe niște săgeți ascuțite în inima oamenilor, și-i făcuse să se pocăiască de păcatele lor și să caute iertare.

10. Nouii credincioși și ucenici se întâlneau în fiecare zi în templu și preamăriau pe Dumnezeu. Ei purtau grijă de săracii cari se aflau între ei, și numărul credincioșilor creștea în fiecare zi. Pacea lui Isus se află în inimile lor, și toți îl iubiau ca pe cel mai bun prieten al lor, ca pe Mântuitorul lor.

### Intrebări.

1. Pentru ce se adunau oamenii împrejurul lui Petru în ziua Cincizecimii? Ce știau ei despre acești oameni umili?

2. Cu câteva zile mai înainte, ce-i fusese frică lui Petru să facă? Cum vorbi el acum? Ce spune el că a făcut Isus? Ce acuză el pe oameni? Ce spune el că a făcut Dumnezeu?

3. Ce spune Petru foarte limpede despre mormântul lui Isus? Cărui lucru fuseseră ucenicii martori? Unde eră Isus în acel timp? Ce făcuse pentru ei în ziua aceea?

4. Cum și-a încheiat Petru cuvântarea?

5. Ce credeți voi că a făcut lumea în timpul cât predică Petru? Dece se infuraseră preoții?

6. La ce îndemnaseră pe Pilat unii din cei de față? Ce alegere făcuseră ei în fața lui Pilat? Când Pilat căutase să se spele de vină ce strigaseră ei?

7. Cum fuseseră loviți acești oameni de cuvintele lui Petru? Ce au întrebat ei cu multă seriozitate? Ce le-a spus Petru să facă? Ce puteau să primească atunci? Cine putea să ceară în anii următori fagăduința Sfântului Duh?

8. Câți oameni li se adăugară după predică lui Petru? Ce veni asupra lor, a tuturor? Ce lucruri se făceau prin apostoli?

9. Care lucru producea marea bucurie prin apostoli? De ce n'au pus acest succes în propria lor socoteală? Cum făcuse lucrul Spiritul Sfânt?

10. Ce făceau ei zilnic? Pentru cine se îngrijiau ei în deoschi? Cum creștea numărul lor? Cum priviau ei pe Isus?

Lecțiunea 4—23 Octombrie, 1926.

### Vindecarea omului Slăbănog.

Text biblic: Fapt. 3.

Verset de memorizat: „Credința în numele Său a întărit pe acest om, pe care-l vedeți și cunoașteți.” Fapt. 3, 16.

1. Într-o după amiază când Petru și Ioan se duseră la Templu să se roage, au văzut că zace la Poarta Frumoasă un olog, a cărui viață dela nașterea lui fusese numai de chinuri și de suferință. Acest sărman om eră adus în fiecare zi de către prietenii lui la poarta templului să poată și el cerși câțiva gologani dela aceia cari intrau sau ieșeau.

2. Ologul acesta văzu pe Petru și Ioan că se apropie și le ceru de pomană. Cei doi ucenici nu aveau bani să dea, dar ei aveau ceva care era de mai mare preț ca banii: ei aveau iubirea lui Dumnezeu în inima lor, și Sfântul Său duh eră cu ei. „Și Petru s'a uitat țintă la el, și a zis: „Uită-te la noi!” Și el se uită la ei cu luare aminte, și așteptă să capete dela ei ceva.

3. „Atunci Petru l-a zis: „Argint și aur n'am, dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Idată i s'au întărit tălpile și glesnele: dintr'o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu el în Templu, umbind, sărind și lăudând pe Dumnezeu.

4. Oamenii cari erau pimplejur văzură îndată că acesta eră omul pe care ei îl văzuseră stând la poarta templului unde cerea de pomană. „Fiindcă el se ținea de Petru și de Ioan, tot norodul, mirat, a alergat la ei în pridvorul zis al lui Solomon.” Poporul se făcu grămadă să vadă pe Petru și pe Ioan, cașicum ei ar fi făcut o minune mare.

5. „Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul și a zis norodului: „Bărbați Izraeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, cașicum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” El le spuse că s'a făcut lucrul acela prin puterea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care mai înainte vindecase adese ori pe bolnavi în străzile lor, Acela pe care ei îl daseră la moarte, dar pe care Dumnezeu îl înviase.

6. Vorbind despre Isus, Petru zise: prin credința în Numele Lui, Isus, a întă-



rit Numele Lui pe acest om, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții." Petru a vorbit oamenilor cu blândețe deși le vorbii foarte hotărât. El le-a zis: „frații”, și le-a spus că știă că nu înțelegeau cece făcuseră, când ceruseră ca Isus să fie omorât.

7. Atunci, la fel ca în ziua Cincizecimii, Petru le spuse că trebuie spre a fi mântuiți. El zise: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se ștergă păcatele.” El le reaminti, că Moisi spusesse odată: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridică dintre frații voștri un Proroc ca mine; Pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.

8. Moisi prin aceste cuvinte vorbiă despre Hristos. Tot el mai spusesse: „Oricine nu va ascultă de Prorocul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului.” În timp ce Petru vorbiă, Duhul Sfânt făcu pe oameni să-și vadă păcatele, și multora le pără rău de cele rele pe cari le făcuseră, și au predat inima lor lui Isus.

9. Ce frumoasă lucrare pentru Hristos a fost în ziua aceea! Petru și Ioan se dușeră la casa lui Dumnezeu să se roage. Lucrul acesta îi adusesse acolo unde zăcea bietul schilod. Făcând pentru el cece au fost și ei în stare, au găsit mulți oameni dispuși să asculte Evanghelia. Vorbind despre Mântuitorul nevăzut care a vindecat pe schilod, Petru și Ioan au condus pe mulți la Isus.

### Intrebări.

1. Unde s'au dus într-o după amiază Petru și Ioan să se roage? Cine zăcea la poarta templului? De ce fusese așezat acolo?

2. Ce a cerut el dela cei doi ucenici? Ce nu aveau ei? Ce aveau ei mai de preț decât banii? Ce a spus Petru omului schilod să facă?

3. Ce se aștepta schilodul?

4. Ce spuse atunci Petru? Ce ajută el pe om să facă? Cum a fost omul întărit? Cum își arată omul bucuria sa?

5. Ce făcură oamenii cari stăteau pe mprejur? Fiindcă omul vindecat se ținea de Petru și Ioan unde se adunară oamenii? Dece erau ei așa doritori să vadă pe cei doi ucenici?

6. Când văzu Petru dorința oamenilor ce le spuse el? Cum dadu Petru onoare lui Isus?

7. Cum vorbi Petru către oameni? Cum îi numi? Ce știă despre ei?

8. Ce le spusesse în ziua Cincizecimii, și ce le spusesse iarăș acum? Ce spusesse Moisi ca va face Domnul? Când ar fi venit acela pe care Moisi îi numise Prorocul, ce trebuia să facă oamenii?

9. Despre cine vorbise de fapt Moisi? Care urmă să fie soarta acelora cari n'ar fi ascultat de Isus? Cum ajută Sfântul Spirit pe oameni?

10. Care a fost urmarea lucrării pentru Isus din acea zi?

### Lecțiunea 5 - 30 Octombrie, 1926.

#### Judecarea lui Petru și a lui Ioan.

Text biblic: Fapl. 4, 1-31.

Verset de memorizat: „Nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapl. 4, 12.

1. După ce vindecase rău pe omul acela schilod, Petru și Ioan rămăseră în templu până seara vorbind despre Isus și învățând pe oameni ce să facă pentru a fi mântuiți. Satan ură pe apostoli, și era vrăjmașul lor, după cum fusese și vrăjmașul lui Isus, și acum căută să împiedice lucrarea lor deslănțuind pe conducători asupra lor.

2. Pe când vorbeau norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul Templului și Saduceii, foarte necăjiți că învățau pe norod, și vestiau în Isus învierea din morți. Au pus mâinile pe ei, și i-au aruncat în temniță până a doua zi; căci se inserase. Însă mulți din ceie au ziseră cuvântarea au crezut; și numărul bărbaților credincioși s'a ridicat aproape la cinci miu.

3. Petru și Ioan nu se spăimântau de vrăjmașii lor, ei nu s'au împotrivit, nici nu au căutat să fugă. Deși nu puleau să vadă pe Isus ei știu, că era cu ei prin Spiritul Sfânt, căci Domnul le făgăduise că nu-i va părăsi.

4. A doua zi de dimineață Ana și Caiafa, cei doi mari preoți în fața cărora fusese adus Isus la judecată, și alți bărbați de seamă ai templului, se întruniră să holărescă ce e de făcut cu Petru și Ioan. Când au fost aduși în camera de judecată, și așezați înaintea preoților, ei priviră de jur împrejur și își aduseră aminte că mai fuseseră aci. Eră aceeaș camera în care fusese judecat Isus, și unde



Petru se lepădase de Isus zicând că nu-L cunoaște.

5. Conducătorii privind la Petru și Ioan ziseră: „Cu ce putere, sau în numele cui?” ați făcut voi pe acest om să meargă? Atunci fără sfială Petru răspunse: „S'o știți toți și s'o știe tot norodul lui Izrael! omul acesta se înfățișează înaintea voaspe deplin sănălos, în numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți... Nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

6. Conducătorii Iudei erau foarte surprinși. Ei gândiseră că Petru și Ioan vor fi cuprinși de frică dacă vor fi duși la judecată înaintea lor. Dar când văzură îndrăsneala lor și când auziră cuvintele vorbite de ei și înfățișază omul vindecat sta cu ei acolo, nu mai știură ce să facă. Trimeseră pe Petru și pe Ioan afară din cameră ca să rămână singuri să poată vorbi între ei.

7. Când rămaseră singuri, acești conducători Iudei ziseră: „Ce să facem oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s'a făcut o minune vădită, pe care n'o pulem tăgădui. Le eră frică să facă ceva rău ucenicilor, căci se temeau de lume, și le eră teamă de a-i lăsa să predice mai departe, de teamă ca nu loală lumea să creadă în Isus.

8. Ei deciseră să nu pedepsească pe Petru și pe Ioan dar să le interzică de a mai predică în popor. „Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în numele lui Isus”.

9. Isus poruncise ucenicilor să vorbească la toată lumea despre El; și acum conducătorii spuneă să nu mai vorbească la nimeni. Pe cine să asculte? Știa că trebuie să asculte pe Isus, așa că „Petru și Ioan le-a zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu pulem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” Conducătorii nu încercară să răspundă la a easta, dar amenințându-i din nou, i-a lăsat să plece.

10. Cu bucurie Petru și Ioan au dat fuga la ai lor, și le-au islorisit tot ce le spususeră preoții cei mai de seamă și bătrânii. Atunci credincioșii mărîră pe Domnul și se rugară să aibă putere să facă lucrul pe care Isus li-l dase să-l facă.

11. Rugându-se, ei ziseră: „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească cuvântul Tău cu toată îndrăsneala, și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin numele Robului Tău celui Sfânt, Isus.” După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați: toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vestiau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăsneală.”

### Intrebări.

1. După ce vindecaseră pe omul bolnav, cât au mai stat Petru și Ioan în templu? Ce au spus ei poporului? Cum priviă Satan pe apostoli? Cum căută el să le oprească lucrarea?

2. În timp ce Petru și Ioan vorbeau încă poporului, cine veni dela templu? Ce făcua pe mai mari să fie necăjiți? Ce făcua lui Petru și lui Ioan? Dar ce efect avu cuvântarea asupra poporului?

3. Ce nu încercară să facă Petru și Ioan? De ce nu se simțiau ei singuri în greutățile lor?

4. Ce preoți și conducători se adunară a doua zi dimineața? Numele căror persoane din cei cari au judecat pe Isus ne sunt amintite? Ce lucru veniseră să hotărască acești oameni? Când Petru și Ioan au fost duși în acea cameră ce își amintiră ei? Ce lucru avusese loc în acea cameră cu câteva zile mai înainte?

5. Ce întrebări puseră conducătorii lui Petru și lui Ioan? Ce zise Petru că trebuie să știe toți? Ce spuse el cu multă îndrăsneală despre Hristos? Ce zise el despre numele lui Hristos?

6. Ce lucru surprinse în mare măsură pe conducătorii Iudei? De ce trimeseră ei afară din cameră pe Petru și pe Ioan?

7. Când conducătorii Iudei rămaseră singuri ce ziseră? De ce se temeau de a face vreun rău ucenicilor? De ce se temeau ei de a-i lăsa să predice mai departe?

8. Ce hotărîră conducătorii în cele din urmă? Ce poruncă dădură ei lui Petru și lui Ioan?

9. Ce le poruncise însă Isus? Pe cine trebuia să asculte? Ce au spus ucenicii că trebuie să facă? Cum li s'a dat drumul în cele din urmă?

10. Unde au dat fuga Petru și Ioan? Ce au spus la ai lor? Ce au făcut credincioșii după ce au auzit cuvintele lor?

11. Rugându-se, ce au zis ei? Ce au cerut ei? Cum răspunse Dumnezeu la cererea lor?



# CURIERUL

## Cartea de Imnuri este gata.

Aducem la cunoștința comunităților noastre că suntem la sfârșitul cărții de Imnuri creștine cu note.

Această lucrare a cerut mult timp, multă muncă și multă cheltuială din partea Casei noastre de Editură. Va fi însă, sperăm, aducătoare de bucurie în tot locul unde va fi folosită. Afară de cântările cunoscute din ediția fără note, cuprinde mai mult de o sută cântări noi pentru diferite ocazii. S'au adăugat și frumoase cântări de cor, pline de viață, de curaj și de îmbărbătare.

Ne face o bucurie posibilitatea de a recomanda această carte tuturor fraților și prietenilor noștri. Edițiile acestea cu note se tipăresc rar de tot, pentru că cer multă cheltuială și multă muncă; de aceea oricare să profite de ocazia aceasta proaspătă spre a-și îmbogăți și biblioteca cu o carte foloșitoare și inima cu dulcile ei melodii.

Intenționăm ca prin Departamentul Tineretului să organizăm studii pentru note muzicale în toate comunitățile noastre, ca și din acest punct de vedere frații noștri să fie educați, spre a putea forma coruri frumoase cu cari să laude pe Dumnezeu și să miște inimile semenilor lor. Tinerii și copiii să se grăbească să aibă cărțile la îndemână pentru a putea fi organizați și învățați în ale cântecului.

Toți creștinii urmând pilda Domnului trebuie să cânte!

Până la data când se vor primi comenzile voastre sperăm ca ultimile lucrări să fi fost gata. Dela începutul lui Septembrie se vor putea satisface cereri în cantități cât de mari.

Știm că vom avea cu toți bucuria de a cânta în curând din aceste cărți pe cari predându-le Domnului dorim să le binecuvinteze și să le facă să-I aducă Lui mărire și tuturor celor ce le vor întrebuința în acest scop, mângâiere și întărire.

Comit. Unirii.

Caut frate croitor pentru a conduce un atelier. Prefer nefamilist și serviciul militar satisfăcut. A se adresa I. Moisescu Str. D. Bolintineanu 44, Ploești.

## Intrebări

La cari Cetitorii Revistei „Curierul Misionar” sunt rugați să caute răspunsul în Biblie.

1. Cu ce ocazie 50 de bărbați puternici, au călăt zadarnic 3 zile prin văi și munți, un om pentru că n'au crezut?
2. Cari 3 bărbați credincioși au fost în viața lor, întristați în suflet până la moarte?
3. Unde se vorbește în Sfânta Scriptură despre un popor întreg de pellici?
4. Cu ce ocazie amintește Dumnezeu servului Său Moisi, că un copil trebuia să se rușineze 7 zile în urma unei muștrări a tatălui său?
5. Cum s'a numit izraelitul care a bătut 600 filistenii cu o frânlură de plug?
6. Ce profet însemnat din timpuri, se compară pe sine cu o pasăre?
7. Care trei pericole sociale, cari se văd foarte bine și în zilele noastre, au adus pe vremuri la fărădelege și nimicire cetatea Sodoma?
8. Unde se vorbește în Sfânta Scriptură de călăreji pe asini albi?
9. Cum s'a numit mama lui Moisi, femeia care a dat fiului său o așa educație solidă în Dumnezeu, încât toată fărădelegea Egiptului nu l'a putut corupe?
10. Prin ce profet descrie Dumnezeu pe oameni, ca fiind mai răi decât balaurii (șacalii)?
11. Cari 2 profeți, afară de Moisi și Iosua, au lovit apele, care s'au despărțit și au trecut pe uscat?
12. Ce tânăr viteaz, după cuvântul lui Dumnezeu, a dărâmat cu servii săi, într-o noapte, altarul lui Baal și Astartea?

Comunicate de:

I. Nicolescu și M. Dumitrescu.

Cine cunoaște adresa fraților: Dionisie Bianu, Vasile Popescu și Gheorghe Prună membrii ai Comunității Labirint, și fr. Vasile Bulnaru, fost membru al Com. Bârlad și în urmă al Com. Băicoi, este rugat să o comunice la Sediul Conf. Muntenia, Popa Tatu 38, București.



## Necrolog.



Fr. Nicolae Paduraru, predicator în Conferința Moldova a adormit în Domnul după o grea suferință Vineri 12 Iunie a. c., la locuința sa din P. Neamț.

A fost un credincios și vajnic luptător al Evangheliei lui Hristos. Aceasta o dovedesc suferințele venite pîntr'ânsul la adevăr și cari regretă după un asemenea sfătuitor și ocrotitor al sufletelor lor. El a luptat aceeaș luptă bună (dreaptă) pe care a dus-o și Pavel pentru ca să i se rezerve cununa de amarant, pe care credem că o va primi și acest frate la arătarea Domnului Hristos în mărirea Sa și cu toți ingerii Săi.

La înmormântare a participat multă lume, care a căutat încă odată să dovedească iubirea ce o purtau pentru acela, care le dădea hrana la timp. S'au roșit cuvântări ocazionale de diferiți lucrători. Cortegiul a fost însoțit de multă lume și de corul comunității Piatra.

Rămănem pe deplin încredințați că-l vom revedea, la învierea cea dintâi a drepților. Conferința Moldova.

Fr. Mihail Laszlo, lucrător biblic în Conferința Transilvania, a fost chemat de Domnul la odihnă la 11 Iulie a. c. după o scurtă dar grea suferință la spitalul civil din Cluj.

Deși în vîrstă numai de 25 ani, a fost un aprig lucrător al lui Hristos, jersindu-se pe altarul lui Dumnezeu din tinerețe. Nu regretă niciodată de a stă în mijlocul celor doritori de mîntuire spre a le vesti vrerea lui Dumnezeu.

Suntem însă încrezători, că toți ceice luptă în stadiu, ca și Pavel, au rezervată cununa de amarant și o vor primi numai la arătarea lui Isus în mărirea, când vor învia toți cei drepți adormiți împreună și cu acest iubit frate, care acum se repacează de toate ostenele lui.



— În curând va avea loc evenimentul apariției lui Hristos și clipa revederii cu toți cei dispăruți pentru un scurt timp din mijlocul nostru. Să rămănem dar credincioși Domnului pentru a putea vedea pe toți cei adormiți și pe acest iubit frate la învierea drepților.

Conf. Transilvania.

Fr. Vichentie Muntean, membru al Com. A. Z. Ș., din Com. Obreja, jud. Severin, în etate de 43 ani a adormit în Domnul pe ziua de 13 Iulie. El a fost primul membru adventist în comună.

Immormântarea a avut loc în cimitirul Comunității Adventiste din localitate. A fost urmat de multă lume și regretat de toți consătenii lui pentru vieța creștinească pe care a trăit-o.

Sperăm să-l vedem atît noi cît și soția și copilul lui în etate de 12 ani — la prima înviere a celor adormiți în Domnul Isus.

Obreja, jud. Severin.

Pavel Vârva.

La 17 Iulie a. c., a încetat din viață Elena Gh. Dutciac fiica fratelui Gheorghe Dutciac din Com. Camena, jud. Cernăuși. Aceasta fiind prima immormântare în Comună preotul și cu jandarmul au oprit înhumarea. Prin mijlocirea lui Dumnezeu, jandarmul și primarul au primit ordin direct dela Prefectura din Cernăuși, și au luat directă conducere a immormântării. Cu această ocazie au luat parte cam la 2000 persoane, încâl nemai fiind locuri oamenii s'au urcat pe garduri și în copaci, ascultând astfel și mișcați fiind în inima lor de puternicul Cuvânt al lui Dumnezeu roștit cu această ocazie.

Părintele și noi credem că vom vedea pe toți cei adormiți în Domnul la învierea cea dintâi a drepților.

Bucovina.

George Oresciuc.

Sora Nastasia Cluțaru, din Com. Cadobești, jud. Zastavna, Bucovina, a fost chemată de Domnul la odihnă din această vieță, după o grea suferință, în ziua de 21 Iulie a. c.

Immormântarea s'a făcut cu oarecari greutăți întâmpinate din partea autorităților locale. A fost nevoie ca corpul neînsuflețit să stea în curte 2 zile și 2 nopți și abia după aceea s'a putut immormânta.

Avem speranța că o vom revedea la învierea drepților, la venirea Mântuitorului.

Bucovina.

George Oresciuc.